

EL DÉU DELS CRISTIANS segons HEGEL.

El cristià no s'adona que Déu no va crear l'home, sinó que fou l'home qui va crear Déu, com una mena d'expressió de la seva pròpia idea de llibertat. I amb això, el cristià esdevingué esclau del Déu que havia creat. L'HOMI I EL RISC.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
 Conselleria d'Educació i Cultura
 Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALÀ

XXII ANYS DE
 L'ESTEL

paisoscatalans.org/estel
 E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 492

1^a D'OCTUBRE DEL 2002

PREU: 2 €

MANACOR

En Guillem Riera és l'amo jove de la Fusteria Riera Bauçà al carrer de sant Rafel de Manacor. Son pare va obrir aquesta fusteria ara fa 30 anys. Tel. 971 552 504

Fa 3 anys que na Bel Mascaró va obrir la botiga de comestible Ca Na Bel a la barriada de sa Torre de Manacor. Tel. 971 553 867

Fa 30 anys que n'Antoni Pastor va obrir la Fusteria de mobles de cuina Antoni Pastor i Fills a la barriada de sa Torre de Manacor. Tel. 971 554 185

Fa 13 anys que n'Àngela Pasqual regenta la botiga ca n'Àngela a la barriada de sa Torre de Manacor. Aban la va dur en Joan Lull durant una trentena d'anys. Tel. 971 844 798

Fa 15 anys que en Domingo Galletero va obrir el Taller Galletero a a la Ronda de Felanitx de Manacor. El seu fill Joep juga amb els cadets del Manacor. Tel. 971 551 468

Fa 15 anys que en Jaume Barceló va obrir la Ferreria Barceló a la Roda de Felanitx de Manacor. Construeix maquinària per als fusters. A la foto amb en Guillem Nicolau de Telecomunicacions Nicolau. Tel. 971 844 515

Fa 5 mesos que n'Aina Maria Artigues regenta el Restaurant Bar Ronda a la Ronda de Felanitx de Manacor. Despatxa menús a 6 €. Tel. 971 550 189

Fa 4 anys que n'Onofre Bauçà va obrir al Tapisseria Bauçà al carrer de Son Macià de Manacor. Fa feina pels majories. Tel. 971 559 556

Fa 26 anys que en Bartomeu Galmès regenta la botiga Mobles Galmès a l'Avinguda Fra Juníper Serra de Manacor. Són mobles valencians i mallorquins. Son pare va obrir aquesta botiga fa una quarantena d'anys. Tel. 971 551 383

Fa 15 anys que els germans Riera obren la botiga Mobles d'Avui a l'Avinguda de Fra Juníper Serra de Manacor al lloc on abans hi havia la tapisseria Riera. Venen mobles de Mallorca i dels Països Valencians. Tel. 971 550 807

Fa 2 anys que en Xisco Gomarits i na Cati Sallens regenten el Forn de Pa i Pastissos Gomarits a l'Avinguda Salvador Joan de Manacor. Tel. 971 550 751

En Gabriel Esquerrà i n'Olga Pujol, són d'Elna, al costat de Perpinyà. Passen les vacances a Manacor, en Gabriel que era pagès és poeta i va guanyar el premi Francesc Català de l'Omnium Cultural de Perpinyà no fa gaire. N'Olga és mestra d'escola jubilada. Tel. 0033 468 220 502

Fa 5 anys que en Bernat i na Margalida obren el Taller Instal·lació d'Antenes Bernat a l'Avinguda Salvador Joan de Manacor. Tel. 971 843 121

SES CADENES

Son alguns dels participants a la trobada dels amics de l'Estel que es reuniren el passat dia 11 de setembre al corral de la redacció del nostre quinzenari.

Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT DE SANT JOAN

Els veïns de s'Arenal estam d'enhorabona. Pel poble s'hi reparteix de manera gratuïta una revista mensual que se diu La Opinion. A les seves planes s'hi pot trobar la opinió de tots els gonelles de Mallorca, però sobretot la opinió d'en Joaquim Rabasco i el seu partit, encara que no apareixen les sigles ASI per enlloc i que els articles no vagin signats. El periòdic d'aquest partit que defensa el bilin-

güisme, esta escrit en monolingüe castellà i de les altres quaranta llengües que se parlen a s'Arenal, res de res. La campanya d'aquest partit andalús enquistat a s'Arenal continua i això és molt car. La pregunta és. Qui la paga?

El que si sabem, és que l'Ajuntament de Llucmajor ha donat 5.829'01 € a na Pilar Torres Zapata de s'Arenal per la adquisició d'una Mare de Déu del Rocio que va desfilar a s'Are-

nal per la festivitat de la Roda d'enguany. Esperem que aquesta Mare de Déu sia de bona fusta i que les formigues no se la mengin com feren amb la Mare de déu d'Atocha d'Ariany fa uns quant d'anys.

Perquè, afortunadament, no tots els espanyols establerts a Mallorca són així: Me contava l'altre diassa en Joan Rivero, que és l'amo de Refrigeracions Manacor, que no hi ha dret que els espanyols ens diguin: - Habla en espanyol que estamos en Espanya. Tampoc hi ha dret al tracte colonial que patim, els mallorquins, els forasters i els estrangers amb les carreteres tercermundistes, manca d'hospitals, i manca de tota classe din-

frastructures. Els seus parents, quan venen des d'Extremadura se queixen de tot això i en Joan Rivero els diu: - Vos han fet un nou hospital, i teniu bones carreteres i autopistes sense peatges amb els doblers de mallorquins i catalans, mentre aquí el Govern Balear no en pot fer per manca de doblers. Molt be per en Rivero i els altres nous mallorquins que veuen les coses i se posen al nostre costat.

A Manacor estan a punt de sortir dues noves revistes. Una promoguda pels nacionalistes locals que hi han comprat accions estarà en català. Encara no saben quin nom li posaran. Fa més d'un any que en parlen i que hi posen diners, però

diuen que està a punt de sortir. Si algun d'ells hi fa feina i cerca anuncis i subscripcions, la cosa pot anar be. Manacor amb tota la seva indústria i turisme, és un dels termes més rics de les Balears. També és un dels termes més mallorquins, és a dir, on la gent parla més català de les Illes i és incomprensible que les tres revistes del poble siguin castellanes. Una revista en català pot fer forat a Manacor i comarca. L'Altre revista és una escissió d'aquesta revista que fa Canal 4 i que se reparteix de manera gratuïta amb els noms de Ciutat, Part Forana etc. Suposam que estarà en castellà i que en faran moltes perquè la dreta espanyolista te molts de diners. **Ω**

El batle del PP de Castelló lloa el terrorisme franquista

RICARD COLOM

L'alcalde de Castelló qualifica l'entrada de l'exèrcit franquista com "la liberación de Castellón".

L'Ajuntament de Castelló decideix paraitzar la distribució del llibre de l'alcalde després de la polèmica suscitada

09/09/2002 19:38

CASTELLO, 9 (EUROPA PRESS)

La Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Castelló va decidir hui paraitzar la distribució del llibre «Las calles de Castellón», l'autor del qual és l'alcalde de la ciutat, José Luis Gimeno, «davant la polèmica que han suscitat certs aspectes i comentaris o biografies reflectides en l'obra», segons va assenyalar hui el tinent alcalde de l'Ajuntament, Alberto Fabra, en referència a les crítiques del grup municipal socialista, que va reprotxar este cap de setmana les lloances i elogis a la dictadura franquista que es recullen en l'obra.

Sobre això, Fabra, després de la reunió de la comissió de Cultura, va assenyalar que el llibre, l'edició municipal del qual va ser aprovada el passat 24 de juny per unanimitat de tots els grups polítics i amb ocasió de la celebració del 750 aniversari de la fundació de la ciutat, «va nàixer amb l'objectiu d'il·lustrar sobre les raons per les quals alguns personatges van merèixer donar nom als carrers de la ciutat, però no amb l'ànim de generar males-tar ni obrir ferides a cap lector».

Així mateix, el tinent alcalde va explicar que, davant esta situació, la proposta de l'alcalde consisteix en què la Comissió de Cultura realitze les modificacions que considere oportunes, amb descripcions més asèp-

tiques «per a no generar males-tar entre els lectors, postura que avala el tarannà democràtic de José Luis Gimeno».

No obstant això, el regidor del Grup Municipal Socialista Miguel Alcalde va insistir hui en roda de premsa que els 1.000 exemplars editats i que ja s'havien començat a repartir «han de ser destruïts per mitjà de la seua crema, triturat o reciclat». Així mateix, va recalcar que Gimeno «ha de demanar disculpes als ciutadans» i «corregir l'obra original per a alçar els dubtes sobre els seus principis democràtics, doncs, d'altra manera, queda inhabilitada la seua credibilitat democràtica i demanarem la seua dimissió», va assenyalar.

Així mateix, va afirmar que

els socialistes consideren que no és la Comissió de Cultura qui ha de corregir el llibre, ja que aquesta feina li correspon al propi autor de l'obra, és a dir, l'alcalde, per a «demostrar que ha patit una alineació mental transitòria i que realment no pensa moltes coses que apareixen reflectides, com que Francisco Franco, segons es recull en el llibre, «va governar amb fermesa com a dictador, inflexible, elemental, íntegre, honrat i espanyol fins a la medul·la, sent només responsable davant Déu i davant la història». «L'alcalde ens ha enganyat, escrivint un llibre de consultes en què ha abocat les seues opinions personals», va subratllar.

Per la seua part, el PP va replicar que la petició del PSOE de

cremar la actual edició del llibre és «molt greu, retrocedint a temps de la Inquisició, encara que nosaltres seguirem tendint la mà per buscar punts d'encontre, ja que considerem que aquest llibre, que ha utilitzat fonts bibliogràfiques que poden ser discutibles, pot ser millorat», va afegir Fabra.

De moment, s'ha paraitzat la distribució dels 1.000 exemplars editats, que van comptar amb un pressupost de 20.540,39 euros, així com la impressió d'altres 2.000 exemplars que estaven previstos.

(De Vilaweb)

Aquest individu arribà a la batlia de Castelló com a representant de la Coordinadora contra l'ensenyament en valencià. Algunes de les seves gestes són donar el càrrec de director del Planetari al seu, tal com Cal·lígula nomenà senador el seu cavall.

Aquest individu, que fa cara de bona persona però és una simple mà del cacic provincial, Fabra. **Ω**

El PP se niega a condenar en el Congreso el golpe militar de Franco en 1936

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Qui pot acceptar la tornada a les lleis franquistes

El passat 26 d'agost, en ple període de vacances de «sus señorías», se reunia el Ple del Congrés del Diputats. Un fet sense precedents. La causa: sol·licitar la il·legalització de Batasuna. Al mateix temps, el jutge Garzón, de la Audiència Nacional (tribunal especial d'origen franquista), dictava un auto de suspensió per tres anys les activitats del partit polític Batasuna. Fa vint i cinc anys, després de la mort d'en Franco, amb la lluita del moviment obrer i les nacions d'Espanya, s'aconsegüí la legalització de tots els partits polítics, condició necessària per a la defensa de les reivindicacions i dels drets. Con se solia dir, aquí se podia defensar qualsevol idea. Això no era el producte d'una concessió gratuïta. Quaranta anys de dictadura franquista en la que els partits i els sindicats havien estat perseguits i els seus militants empresonats i reprimits, havien creat una situació en la que el conjunt dels treballadors no toleraven la menor restricció al dret d'associació. No està de més recordar que el franquisme exercí la seva monstruosa repressió al servei del capital financer, a fi que aquest pogués sobreexplotar als treballadors.

El moviment obrer necessita impedir qualsevol retall de les llibertats

Les preguntes que venen a tothom son, en primer lloc, perquè ara? Tots ens recordam de l'onze de setembre i de com en Bush ha aprofitat la situació creada per retallar tot tipus de llibertats a nivell intern i imposar reestructuracions com 1.700.000 acomiadaments, i per donar patent de cors a la intervenció dels Estats Units en qualsevol país, en qualsevol lloc.

N'Aznar, fidel alumne d'en Bush, acorralat després de la vaga general del 20-J, intenta, a la seva vegada, aprofitar la lluita «antiterrorista» com a excusa per a retallar les llibertats atemorint a tothom i provocar la divisió del moviment obrer i la submissió de les seves organitzacions. Vol impedir que el moviment obrer combati amb unitat les contrareformes en curs, des de la Llei de Qualitat en l'Ensenyança fins la reforma de les prestacions per atur o la projectada reforma de la negociació col·lectiva, que negaria la llibertat sindical. Necessita fer mar al seu carro a tots els partits i sindicats. Hem de constatar que en Zapatero, secretari general del PSOE, ha assumit la tremenda responsabilitat d'acompanyar n'Aznar en aquest greu atac a les llibertats, no fent cas a veus com les del batlle socialista de Sant Sebastià, Odón Elorza, que digueren clarament que la Llei de Partits era una llei contra el propi dret de totes les organitzacions a existir i actuar lliurement, per tant, desarma, en primer lloc, a la classe obrera, limitant el dret dels seus sindicats a reivindicar. Podem oblidar que el 20-J la policia intentà impedir els piquets? Podem oblidar que cinquanta responsables sindicals estan pendents de judici en la Audiència Nacional?

Els treballadors en el punt de mira

El famós article 9 de la nefasta Llei de Partits (LPP) que s'invoca per il·legalitzar qualsevol organització que qüestionï qualsevol aspecte de la Constitució. Qualsevol que s'oposi al règim monàrquic, que defensi el dret a l'autodeterminació, que qüestionï la propietat privada dels grans bancs i multinacionals, pot acabar en la sala especial del Suprem creada expressament per a servir al Govern de l'Estat espanyol. El moviment obrer, que fou el principal protagonista de la conquesta de les llibertats en el nostre país, ha de ser, altre vegada la punta de llança en defensa de la llibertat d'expressió i organització. Res hi ha més urgent per als treballadors i les seves organitzacions que defensar les llibertats i oposar-se a la regressió franquista. Cal aturar l'ofensiva dels franquistes que està qüestionant el dret de vaga i el de lliure negociació. El PP diu que aquell que no recolza les seves lleis franquistes recolza el terrorisme. El moviment obrer és aliè a qualsevol acció terrorista. Cap treballador, cap sindicalista, cap demòcrata, pot acceptar la tornada a les lleis i procediments franquistes que són una amenaça per a tots. Ω

PERE FELIP I BUADES

SANTA PONÇA Acte commemoratiu del desembarcament del Rei En Jaume

Set-cents setanta-tres anys després que el rei en Jaume desembarcàs en aquesta cala de Santa Ponça, se'ns presenta una nova oportunitat per repensar la *Mallorca que volem, l'Europa que volem, el Planeta Terra que volem*.

Al segle XIII, Jaume I tenia molt clar quina Mallorca volia - una Mallorca sobirana i independent -, quina Europa volia - una Europa enfortida pel conjunt dels Estats coneguts fins aleshores -, i quin Planeta Terra volia - un Planeta Terra unificat entorn d'una autoritat monàrquico-papal -.

Nosaltres, com a nacionalistes/ecologistes i d'esquerres, també ho tenim clar: volem una Mallorca cada cop més sobirana i independent, volem una Europa cada cop més enfortida, volem un Planeta Terra cada cop més unificat. Des d'unes altres perspectives, com és clar, això sí.

Tot i que hem de reconèixer la manca de vigència actual dels mètodes utilitzats en aquell temps, també emprats pel rei en Jaume, podem - i, com a nacionalistes, en tenim el deure - compartir-ne plenament els seus objectius i les seves esperances.

A diferència d'aquell temps, ja no depositam la nostra confiança en mans de monarques ni de papes, abocats a mantenir els pobles sotmesos com a súbdits, quasi sempre amb l'amenaça de la força de les armes.

Però sí que, com a demòcrates entossudits a aixecar pobles lliures i solidaris, tenim dipositada plenament la nostra confiança en la força de la paraula i en la força que impregna la implantació de la justícia, molt més que en la força que pretenen imposar Bushos, Sharons, Aznars o Mates i Cirers.

Onsevilla que hi ha nacionalistes, del nostre tarannà i amb l'experiència que hem adquirit en aquests darrers 26 anys, treballam afanyosament perquè la paraula i la justícia vagin sempre de bracet, en tot i per tot, damunt d'aquest Planeta Terra.

No podem separar-ne l'una de l'altra: la paraula per exposar, per debatre, per convèncer, per comunicar i per

transmetre. La paraula parlada, escrita, cantada, pintada, xiuxiuejada, digitalitzada, emmudida o escenificada. La paraula sempre de bracet amb la justícia, damunt d'aquest Planeta Terra.

Ço és, la recerca i l'obtenció d'allò que pertoca a cadascuna de les persones, a cadascun dels col·lectius, i a cadascun dels pobles, pel simple fet d'haver nascut com a tals damunt d'aquest Planeta Terra. La justícia a tots els àmbits.

A 773 anys vista, l'arribada a Mallorca d'aquest triple projecte, portat per l'Estendard del rei en Jaume, encara ens queda molt a fer, per completar-ho. Tant de bo que en mantenguem sempre ben deixondides les ganes de lluitar per aconseguir aquesta Mallorca que volem, aquesta Europa que volem, aquest Planeta Terra que volem.

Santa Ponça, 11 de setembre de 2002.

Cecili Buele i Ramis

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

NOTA: Parant esment a tota la moguda política imposada per la prepotència del Partit Popular - PP - sobre la situació que es viu al País Basc, vull retre un senzill homenatge a la gent que hi lluita per aconseguir-ne la llibertat:

AMB LA "P" DE PALMA

És la P de la Paraula,
No és la P de les Pistoles,
És la P que Porten Pobles,
No és la P que Prenen Pàtries.

Per la Pau de la Paraula,
Pel Poc Pes de les Pistoles,
Pararem Països, Pobles,
On Perdurin Pertot Pàtries.

Glosa composta i recitada a la concentració convocada i realitzada davant la seu de la Delegació del Govern Espanyol a les Illes Balears, dissabte, dia 15 de gener de 2000, en demanda d'una solució pacífica per a la situació problemàtica del Poble Basc. Ω

JOSEPM. LOSTE ROMERO

Garzón i la «ulsterització» del País Basc

CARLOS CARNICERO

Haurem d'acabar per preguntar-nos què passa a l'Audiència Nacional. Perquè l'equació és molt senzilla encara que ningú la vulga veure: o tots els altres jutges són uns ganduls, uns covards i uns desinhibits o Garzón és un individu que ha perdut el coneixement. No pot ser que tots els assumptes importants que passen per aquest jutjat excepcional i que són susceptibles de facilitar notorietat acaben al despatx d'aquest polèmic, narcisista i extravagant jutge, que coneix tots els camins d'anada i tornada de la política a la judicatura i que ara alguns dels seus paisans postulen per al Premi Nobel.

I mentrestant, a pesar de ser tan evident, tot el món aplaudeix les excentricitats d'aquest magistrat que ha decidit avançar-se al Parlament i al Govern, al Fiscal General de l'Estat i a qui siga per a il·legalitzar a Batasuna. Per favor, com se li anava a privar d'aquell privilegi per a poder passar a la posteritat!

Naturalment, criticar Garzón va contra el corrent del pensament establert. Ara han tocat a arravatament per a il·legalitzar a Batasuna i qualsevol cosa ve bé i ningú té el coratge de demanar trellat i un poc de sensatesa. Algú pot explicar-me com es nomenen administradors judicials per a les herriko tavernes de tots i cada un dels pobles d'Euskadi?

En un país en què no tenim voluntaris per a cobrir la quota de l'exèrcit professional, es pretén desplegar al País Basc a funcionaris públics per a establir un imperi de la llei que porta trencat des de fa molts anys, per a complir els desigis establerts per un jutge que vol ser el més famós del seu poble?

Si ens comprometem a fer executar fins a la lletra xicoteta de la llei, hem de tenir preparats els mitjans per a imposar aquest compliment. Aqueix és un camí que no admet claudicacions. Ami només se m'ocorre que aquesta senda oberta per Garzón, en una carrera irresponsable contra tots per a posar-se les seues medalles, només condueix a la ulsterització del País Basc i a posar un policia en cada cantó, perquè els administradors judicials de Garzón puguin fer el seu treball. Ω

NEOMACCARTISME ANTISOCIAL

Vivim temps molt durs i letals que podrien provocar, a mig termini, una veritable esquizofrènia col·lectiva. Estem patint, d'una forma molt directa, el virus del maniqueisme. Sembla com si el «Maccartisme» hagués retornat amb molta força, ara també a Europa i, sobretot, a la Península Ibèrica. La política oficial, de l'anomenat pensament únic, està esdevenint una maligna barreja de manipulació, tergiversació i indignitat. De fet el darrer episodi d'intent, mitjançant una informació del diari ABC treia fora de context, criminalitzar el Secretari General d'ERC és la constatació que el joc brut que fa servir l'executiu espanyol ho pot corrompre gairebé tot. En aquests moments la perversió de la democràcia i totes les seves insti-

tucions està en camí de ser una realitat. La divisió de poders s'està posant clarament en dubte. L'estat social i democràtic de dret està greument amenaçat. Per altra banda, no estic segur - i això seria el pitjor - que els ciutadans siguin conscients de la gravetat del moment i que, a ells, també els afecta molt directament aquest maniqueisme que camufla, d'una forma cínica i subtil, els veritables problemes socials de cada dia. Pensem que, ara i aquí, tenim una inflació descontrolada, un mercat laboral completament precari i tercermunditzat i moltes víctimes provocades pels accidents laborals. No afecten aquests problemes a més del 90% dels ciutadans? Ω

PP I BATASUNA VOTEN JUNTS

La història s'ha repetit: El PUE (Partit Únic Espanyol, format per PP i PSOE, a Euskadi) ha votat conjuntament amb Batasuna perquè el govern basc no pugui dur la Llei de Partits al Tribunal Constitucional. El fet no ens ha d'estranyar gens ni mica: el PUE retreu sempre ferotgement al PNB i a EA el fet que alguna vegada (menys que ells!) hagin votat amb Batasuna, però ells hi voten cada vegada que ho troben convenient, sense que els produeixi cap empatx ni cap problema de consciència.

El passat mes d'agost vaig coincidir amb Gorka Knörr, vicepresident del Parlament basc, diputat d'EA, a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent. Aleshores, em comentava que estaven pensant-se si dur la Llei de Partits al Tribunal Constitucional. En principi, ni PNB ni EA no ho veien clar, perquè trobaven que era reconèixer, en certa manera, la sobirania d'Espanya sobre Euskadi, si intentaven dirimir un conflicte amb el govern espanyol portant aquest conflicte al Tribunal Constitucional espanyol. Finalment, es veu que optaren per portar-l'hi, encara que suposàs una renúncia simbòlica molt important.

En plantejar la qüestió al Parlament basc, emperò, s'han trobat que, per raons totalment diferents, s'ha produït una aliança entre el PP, el PSOE i Batasuna. Batasuna, en aquest afer, ha estat el grup que ha actuat (tant si actuava com a grup com si ho feien com a suma de diputats individuals, no sigui que en Garzón s'emprenyi) amb més coherència. Consideren, coherentment amb el seu inde-

Una parlamentària navarresa de EH és mordassà en la Camera en protesta per la il·legalització

pendentisme, que el Tribunal Constitucional espanyol no està legitimat per decidir res que afecti a Euskadi i que, per tant, el govern basc no ha de portar cap litigi a aquest tribunal estranger. El PUE, en canvi, ha mostrat de manera descarada la seua immensa hipocresia: havent retret al PNB i a EA cada vegada que han coincidit amb Batasuna en res, ara voten tranquil·lament amb la prolongació d'ETA per tirar a rodar una decisió del govern basc, representant de la majoria dels ciutadans bascos no partidaris de la violència com a arma política.

I tot, ai las!, perquè no es porti al Tribunal Constitucional la Llei de Partits. Tot per evitar que puguin jugar el partit, encara que sigui a camp contrari i amb l'àrbitre comprat. Portar aquesta llei a l'esmentat tribunal és com si la Real Societat pretengués guanyar el Madrid al Santiago Bernabeu amb Florentino Pérez d'àrbitre i Del Bosque i Valdano de jutges de línia.

Lleis fetes des d'una nació -Espanya- contra una altra nació -Euskadi-, com demostren les votacions dels respectius parlaments, no s'han de dirimir en el tribunal d'una de les dues nacions, sinó que s'han d'aclarir a fòrums internacionals.

Per cert, alguna organització d'aquest àmbit ja ha començat a dir-hi la seua, sobre la conculcació de les llibertats fonamentals. Amnistia Internacional, fidel a la seua tradició, ha exigít al govern de Madrid que no entorpeixi el dret dels ciutadans bascos a manifestar-se pacíficament sobre allò que vulguin (per exemple, en contra de la il·legalització de cap partit polític basc). De moment, sembla que ni els jutges ni el govern de l'Estat no hi són gaire sensibles... Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

L'ALTRE TERRORISME

Set morts en accidents laborals en la darrera setmana, 22 d'enguany del 15 de juliol i 574, a tot l'estat, en els primers sis mesos d'enguany. Unes xifres esfereïdores que ens haurien de fer reflexionar a tots.

Enfront d'aquesta autèntica infecció social, d'aquest veritable assot contra els drets humans, cal prendre mesures dràstiques i, el més important, cal exigir responsabilitats, polítiques i penals, a qui correspongui. De tota manera, si volem ser positius, és necessari pensar en el futur i endegar diverses disposicions pràctiques que facin efectiu el principi de precaució, i més quan és en joc la vida humana. Això passaria pels següents cinc punts.

1/. Una llei catalana de riscos laborals. 2/. L'augment, per part de l'estat i de la Generalitat, de tècnics en la matèria, i alhora un increment generalitzat dels cursos de formació contínua relacionats amb aquest tema. 3/. Limitar i/o controlar la subcontractació, i en cas d'accident, que l'empresa matriu - que ha subcontractat els serveis - es faci responsable. 4/. Creació d'una fiscalia especialitzada en delictes relacionats en la vulneració de

la llei de riscos laborals. 5/. Què els Mossos d'Esquadra i les policies locals facin tasques de seguretat laboral i que intervinguin, tot obrint expedients administratius (i si és necessari clausurant empreses) abans que es produeixi la desgràcia.

A part de totes aquestes mesures (de sentit comú) cal que la societat civil i els poders públics es donin compte que tan la precarietat com la temporalitat així com les darreres reformes laborals - en general l'americanització/tercermundització del nostre mercat laboral - són els grans responsables d'aquestes xacres en majúscules, d'aquest «altre terrorisme», amb tots els ets i uts, que a part de ser profundament classista i antihumanitari (només moren els pobres de sempre) és intolerable per tot país, per tota societat que pretengui ser mínimament democràtica, avançada i progressista. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

El Consell de Santa Clara

La celebració de l'ocupació de Barcelona per les tropes espanyoles s'esdevé amb normalitat des de fa alguns anys cada Onze de Setembre. No obstant això, sovint surten veus per discutir aquesta mena de celebració que no fa sinó recordar el dia d'una derrota. Al respecte s'ha de dir que no és ben bé així, i que en tot cas, això no fa sinó posar en evidència fins a quin punt el poder colonial espanyol ha tergiversat el sentit de la nostra història nacional.

En efecte, pels catalans no va acabar res l'onze de setembre de 1714, sinó que les coses van continuar d'una altra manera, potser més familiar, al quedar orfes d'un estat que ens representés. Cosa que continua succeint avui en ple segle XXI. La millor prova de tot això és la continuïtat històrica d'aquest país, el qual es manté constant en la seva voluntat d'afirmació nacional arreu dels Països Catalans.

Una de les evidències, no gaire conegudes, de l'existència d'una proposta armada per restablir l'ordre constitucional català és el Consell de Santa Clara amb seu a Viena, capital de l'imperi dels Austries. Aquesta institució catalana expatriada va aplegar multitud d'oficials catalans que van haver d'exiliar-se a resultes de la persecució a mort que les tropes espanyoles de Felip V exercien sobre les seves persones. De fet, la major part dels que es van haver d'exiliar obligatòriament van sofrir la confiscació de tots els seus bens (per decret) i el menyspreu social dels seus familiars directes. No cal dir que com a catalans, aquests generals van ocupar-se del territori del imperi austríac que havien estat dins dels nostres antics dominis. Per això, tingueren predilecció per els regnes de Nàpols o els de Sardenya i Sicília.

Aquest nom entenc és la continuïtat de l'antic Consell de Santa Clara que actuava com a màxim òrgan executor en absència del monarca, en l'administració del regne de Nàpols, el qual fou creat en temps del rei català Alfons el Magnànim. No obstant, cal dir-ho, després de la Guerra de Successió, aquest fou més un òrgan informal que una autèntica institució dins l'organització imperial austríaca, ja que a la pràctica fou l'efímer Consell d'Espanya a Viena el que va haver d'aplegar les lleialtats catalanes a Carles VI. Quina dissort la catalana!

Els generals catalans Desvalls, Nebot o Basset, o els coronels Barceló, Ferrer o Dalmau, per posar sols alguns exemples il·lustres, tots excombatents per el manteniment del respecte a les llibertats nacionals dels catalans que els Àustries ens havien garantit, van haver de lluitar, ja sota les ordres de l'imperi austríac, la major part d'ells, contra els turcs. En els límits més orientals d'Europa, en l'actual Romania, els catalans van deixar-hi la pell sense més glòria que la seva pròpia estima personal i familiar. Allà, contra tot pronòstic, van obtenir bons resultats, i les seves campanyes militars van ésser tingudes en compte. Però no fins al punt de continuar finançant la insurrecció dins del territori dels Països Catalans.

I, tot plegat va finir amb la signatura de l'anomenada pau de Viena de 1725, en que el suposat pretendent dels catalans a una corona espanyola que havia de respectar les nostres llibertats nacionals (institucions i legislació) renunciés per sempre a posseir-la. Amb aquest acord es van amnistiar molts soldats reclosos a Segòvia i Cadis, en dures condicions d'internament, però tanmateix, la

darrera porta d'Europa a la que els catalans havien trucat s'havia tancat del tot.

Llavors, el Consell d'Espanya passa a dir-se el Consell d'Itàlia, i d'aquí, la fi terrible en el silenci de molts compatriotes nostres. Milers de catalans van haver de malviure com mercenaris lluny del seu lloc d'origen, arraconats per la història i oblidats pels seus propis companys situats a l'interior.

Els herois de l'Onze de Setembre també són aquests homes, els quals hauran deixat part del seu llinatge en algun lloc molt lluny de la pàtria. Com amb la generació de combatents que hagué d'exiliar-se després de la Guerra dels Tres Anys (1936-1939), el testimoni dels qui varen mantenir-se coherents i fidels fins a la mort ens resulta incòmode i, sense voler-ho, hom no fa sinó esforços per oblidar.

El gran historiador Ferran Soldevila va tractar de remeiar-ho, quasi en solitari, fent un breu tractat sobre l'esperit bel·licós dels catalans al llarg de la història, com la millor forma de retre homenatge a tants dels nostres caiguts en la defensa de les llibertats. Per aquest home, de família i d'història, tal com explica en els seus dietaris d'exili, fruit del treball de recerca del historiador Enric Pujol, no hi ha res pitjor per qualsevol col·lectiu, que les gelosies i les enveges personals, les quals aboquen grans idees comunitàries al més estrepitos fracàs. I és que la nostra història nacional n'està plena d'aquests tipus d'actituds. Encara no n'hem inventat la vacuna. Els prejudicis, la crítica o el menyspreu encara són monedes de canvi dins les relacions socials entre els mateixos catalans. Ω

© Llorenç Prats-Segarra (campusjove@correu.vilaweb.com)

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol XIX

CECILIA BUELE I RAMIS.

La proposta de resolució de l'expedient disciplinari

S'iniciava l'any 2002, com era habitual el primer mes i mig de cada any, amb una cambra parlamentària tancada a la celebració de cap sessió plenària o comissió.

Tot i que l'activitat de diputades i diputats romanien quasi totalment paralitzada, el personal del Parlament continuava fent-hi la feina que corresponia a cada jornada laboral; alhora que l'expedient disciplinari obert al funcionari **Gaspar Sabater i Vives** seguia també el seu propi curs.

Dia 17 de gener de 2002, l'advocat representant del funcionari expedientat havia formulat, i presentava, el corresponent escrit d'al·legacions a la incoació d'aquell expedient administratiu disciplinari. Hi sol·licitava l'arxiu de l'expedient, tot i que no se sol·licitava la recepció a prova del procediment, ni s'hi aportava cap documentació.

Un cop incorporades a l'expedient les esmentades al·legacions, **Sabater Vives** va ser citat a comparèixer perquè se li prenguéssin declaració, d'acord amb el que preveia el Reglament de Règim Disciplinari de la Funció Pública de la Comunitat Autònoma.

Mentrestant, a l'escrit que la Junta de Personal havia adreçat a la Mesa del Parlament, reiterant la petició d'informació sobre l'estat de l'expedient obert al funcionari **Gaspar Sabater**, dia 30 de gener de 2002, la Mesa havia acordat "comunicar a la Junta de Personal que havia aportat a la Junta la informació de què disposava i que no n'havia obtinguda d'altra, ni considerava pertinent interferir en la tasca de l'instructor de l'expedient, tot remarcant que, tractant-se aquest d'un funcionari de l'Administració de la Comunitat Autònoma, tant la documentació que ell hagués tramès com la que se li hagués adreçat podia haver estat registrada al Registre del Govern de les Illes Balears".

També per part d'algun membre de la Mesa, com era el cas del diputat **Joan Buades**, es feia constar, a cadascuna de les reunions que se celebraren durant els mesos de febrer i març de 2002, la preocupació pel fet de no tenir notícies sobre la conclusió d'aquell expedient disciplinari en procés d'instrucció, tot remarcant que, en la seva opinió, s'estava dilatant en el temps més del que era desitjable.

Se li havia assenyalat, per part de tots els membres de la Mesa presents que, sempre que no se superassin els terminis legalment establerts, calia esperar que l'instructor resolgués; ja que, iniciat un expedient disciplinari, no es podia urgir l'instructor, com no es podia interferir en la tasca d'un jutge o un tribunal.

Dia 6 de febrer de 2002 se celebrava la compareixença de **Gaspar Sabater Vives**, en la qual se li prenia declaració. En cap moment no havia negat l'autoria relativa a l'elaboració dels documents que contenien expressions que s'estimaven constitutives de "desconsideració greu" cap a superiors, companys o subordinats; ni tampoc no havia negat el contingut específic d'aquells documents, ni que hi constassin expressions desconsideratòries.

En data 10 de febrer, l'instructor de l'expedient havia sol·licitat a la Junta de Personal del Parlament una certificació relativa a alguns assumptes referits a **Sabater Vives**: volia assabentar-se si el funcionari expedientat ostentava la condició de delegat sindical, delegat de personal o qualsevol altre càrrec o funció representativa en la Junta; i si l'esmentat funcionari havia cessat del càrrec representatiu de la Junta en dates compreses entre el 24 d'octubre de 2000 i el 24 d'octubre de 2001, data d'incoació de l'expedient administratiu disciplinari.

La Junta de Personal certificava que el funcionari expedientat, Sr. **Gaspar Sabater i Vives**, ja no era delegat de personal ni ostentava cap càrrec o funció representativa en la Junta de Personal del Parlament; que **Gaspar Sabater i Vives** havia pre-

sentat la dimissió com a membre de la Junta de Personal dia 15 de juny de 2001 i, per tant, havia cessat en el seu càrrec de vocal de la Junta de Personal; i que el president de la Junta de Personal, dia 15 de juny de 2001, havia comunicat a la Mesa del Parlament la dimissió de **Gaspar Sabater i Vives**, i la seva substitució en el càrrec de vocal de la Junta de Personal per **Catalina Palmer i Aloy** de la candidatura CSI-CSIF.

A la reunió de la Mesa del Parlament de dia 13 de febrer de 2002, el Lletrat-Oficial Major informava que s'havia produït una entrevista entre l'instructor i el funcionari afectat, a la seu del Parlament, concretament en el despatx de l'Oficialia Major, raó per la qual en tenia notícia.

L'endemà mateix d'aquella reunió de la Mesa del Parlament, es feia públic que "l'informe del cas fitxes del Parlament es lliurarà la propera setmana". Així ho manifestava la periodista **Virginia Eza**, informant que el lletrat encarregat d'investigar què havia passat amb les fitxes sobre treballadors del Parlament, que incloïen dades privades, havia de lliurar-ne l'informe a la Mesa de la Cambra, dimecres dia 20 de març.

Assenyalant-hi fonts parlamentàries, publicava: "Si l'instructor conclou que hi va haver irregularitats en l'actuació de **Sabater**, proposarà a l'informe la sanció que s'ha d'aplicar al Cap del Departament d'Informàtica, encara que serà la Mesa del Parlament la que prengui la darrera decisió". (DIARIO DE MALLORCA, 14/03/02, 'El Informe del caso fichas del Parlament se entregará la próxima semana', V.E.).

A la sessió de dia 20 de març de la Mesa del Parlament, durant el torn obert d'intervencions, el diputat **Joan Buades** havia tornat a insistir i demanar si hi havia alguna notícia sobre l'expedient disciplinari que s'estava instruint, i si hi havia cap possibilitat de prescripció.

El Sr. Lletrat-Oficial Major li havia respost que no hi havia notícies, i que la prescripció es referia a una possible falta. En aquell cas calia parlar de possible caducitat de l'expedient. Segons la qualificació provisional de la falta, el termini de caducitat de l'expedient era d'un any des de l'inici d'aquest. Per tant, la possibilitat no n'era probable.

Cinc dies després d'aquella reunió de la Mesa del Parlament, la reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, publicava que "l'instructor del 'cas fitxes' havia demanat que s'ex-

tremàs el zel' per evitar filtracions a la premsa".

Manifestava que l'instructor del procediment administratiu disciplinari obert al Parlament, **José Ramon Ahicart**, havia dirigit un escrit a la Cambra en aquell sentit. **Ahicart**, al seu escrit, lamentava que algun diari local editat a Mallorca s'hagués fet ressò de la seva proposta de resolució, lliurada al propi domicili del mateix **Sabater**, en la qual es propugnava, segons havia transcendit, un mes de suspensió d'ocupació i sou.

A més, també instava el Parlament a extreure el zel en la custòdia dels documents que hi accedien o que en sortien a través del registre, a fi de garantir-ne la no difusió.

La periodista informava que aquell escrit havia estat motiu d'anàlisi a la Mesa del Parlament, on s'havia subratllat que aquella documentació, malgrat es tractàs d'un expedient disciplinari, no tenia la consideració d'informació reservada (DIARIO DE MALLORCA, 25/04/02, "El Instructor del 'caso fichas pide que se 'extreme el celo' para evitar filtraciones a la prensa", **Marisa Goñi**).

La proposta de resolució definitiva d'**Ahicart**, realitzada després de les al·legacions presentades per **Gaspar Sabater**, podia arribar a la Cambra parlamentària en qüestió de dies. **Ω**

(CONTINUARÀ)

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.-	Primer dia i primeres declaracions públiques
Capítol II.-	Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)
Capítol III.-	Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)
Capítol IV.-	Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)
Capítol V.-	Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)
Capítol VI.-	Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor
Capítol VII.-	L'autor de les fitxes, presumpte innocent
Capítol VIII.-	L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat
Capítol IX.-	El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca
Capítol X.-	El Jutge i la Junta de Personal
Capítol XI.-	Sobreseïment provisional i obertura d'expedient disciplinari
Capítol XII.-	Petició reiterada d'obertura d'expedient disciplinari
Capítol XIII.-	Elaboració d'una informació reservada de caràcter intern
Capítol XIV.-	Obertura d'expedient disciplinari a un funcionari públic (1)
Capítol XV.-	La instrucció d'un expedient disciplinari a un funcionari públic (2)
Capítol XVI.-	El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (1)
Capítol XVII.-	El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (2)
Capítol XVIII.-	La junta de Personal i la Mesa del Parlament
Capítol XIX.-	La proposta de resolució de l'expedient disciplinari

MANACOR

Fa 2 anys que en Lluc Bauçà ha obert la botiga Infomanga a l'Avinguda Salvador Joan de Manacor. Te informàtica i telefonia. Tel. 971 834 912

N'Antoni Pou pinta figures d'alabastre al seu taller de la carretera de Felanitx de Manacor. Tel. 687 623 908

Fa 6 anys que n'Antoni Perelló va obrir la botiga de vidres Toni Miquel al carrer Balearia de Manacor. Tel. 971 845 330

En Jordi Caldentei de can Gorrió és l'amo, juntament amb el seu germà Felip i els seu cunyat Maties del Taller d'esmolat de serres Can Gorrió a l'avinguda Salvador Joan de Manacor. Tel. 971 552 973

En Yamil Tala, en Joan Gomila amb na Maria López acaben d'obrir el taller Ferros Manacor al carrer del Pilar, 30 del poble. Fan artesanía en ferro. Tel. 971 845 540

APUNTS PER LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

11 de novembre de 1905

Essent batlle de Sóller el metge Pere Lluc Serra i Canyelles de Terrades - el padrí de l'empresari de periòdics Pere Serra i de l'escriptor Antoni Serra - i cap local de la Guardia Civil Don Perico Palou, al llogaret de Biniraix es trobada morta, amb el coll tallat, la velleja Catalina Frontera Bisbal, na Catalina Peporosso. Era vídua i tenia una filla que habitava a Valldemossa. Relacionat amb aquest fet o malifeta fou detingut un matrimoni. Ell es deia Pere Deia Puig, en Pere Figa, oncle del metge Guillem Ripoll alies Pussa i del jesuïta Pare Jaume Ripoll Deia (Sóller 15 juliol 1879- Santiago de Xile 13 març 1951). La seva dona i presumpta còmplice nomia Francisca Mayol Arbona. També hi hagué un avalot dels biniraixencs i biniraixenques en contra dels detinguts als que la justícia imposà en un principi una fiança cinc mil pessetes.

Nadal del 1992 (aproximadament)

A un olivar del terme municipal de Fornalutx estan fent un dinarillo o soparillo un estol de significats rojos o esquerrans afiliats o simpatitzants del P.S.O.E. tant sol-

lerics com fornallutxencs. Hi fan acte de presència Ismael Gallego Alonso que aleshores era el cap de l'agrupació socialista de Fornalutx; Antoni Vicens Ordinas que repetides vegades fou regidor de l'oposició socialista a l'ajuntament de Fornalutx; Jaume Cifre Sunyer (+) pare del sindicalista solleric Antoni Cifre Lladó i destacat simpatitzant del socialisme solleric; Jaume Bauçà, delegat sindical a l'empresa - El Gas S.A -de subministrament elèctric per a la comarca de la Vall dels Tarongers; així com el misser laboralista Jaume Colom i l'obrer Antoni Femenias actualment (2002) regidors de la majoria psoc-psm a l'Ajuntament de Sóller entre altres, homes i dones, que surten a la foto i altres que no com Andreu Sebastià Barceló Vicens, alies Pera que l'any 1999 es convertí en el primer batlle d'esquerrans de Fornalutx després de l'acabament de la guerra civil espanyola del 36. Convidat a aquest tiberi hi era aquest humil cavaller i significat monàrquic de tota la vida. Ω

(Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira)

Tiberi entre esquerrans - rojos com els anomenava la dreta més rancia - i un partidari del rei d'Espanya i de la monarquia com a forma de govern per a Espanya, i també per a Catalunya independent si fes falta. L'aplec ens pot semblar incongruent, però el món està ple d'incongruències, ja que al mateix tiberi hi havia el nebot del fundador de Falange Española a Fornalutx i el nebot d'un significat tinent batle solleric de l'època franquista, nét d'un industrial històric gestor del temps de la dictadura de Primo de Rivera.

Senyor i Cavaller
Jo no sóc estranger
A mi m'agrada tot lo mallorquí.
Vós hi teniu res a dir?

SOBRE ELS FALSOS RUMORS

M'arriba un comentari casual sobre un fet esperpèntic, que em duu a pensar que caldria aprofundir en els estudis que va començar, fa ja més de tres dècades, Gordon W. Allport, sobre la rumorologia. Allport estudià sobretot com es difon el rumor i com es va tergiversant a través de la seua circulació per dins la societat. No es va centrar, emperò, en un altre aspecte que entenc que és igualment important: les seues competències. I tampoc no crec que hagi estat gaire estudiat com condiciona el context social i mediàtic l'eficàcia d'un rumor.

El rumor que m'arribà va ser el següent: una vesina no vol anar a comprar a un determinat centre comercial d'Eivissa perquè ha corregut el rumor que l'empresa que té aquest centre comercial es dedica a finançar ETA. La dona en qüestió no hi va a comprar perquè té por. Supòs que es deu imaginar les caixeres d'aquest establiment amb una nou mil·límetres parabèl·lum col·locada darrera el calaix i sempre ben carregada per si cal actuar contra algun pacífic ciutadà eivissenc. O aquest al·lòts que, només sota aparença pacífica, es dediquen a portar caixons de fruites a la part de Fruites i Verdures; o els carnisers i carnisseres que, ben armats amb ganivets enormes -armes blanques-, també podrien atemptar en qualsevol moment contra els honestos compradors...

El deliri que el PP (amb la col·laboració sempre desinteressada dels seus escolanets del PSOE), en Cardenal (perdonau que esmenti una part del tot citat anteriorment), en Garzón (torn a demanar disculpes per la mateixa raó), i tota la colla han posat en els sectors més innocents i benintencionats i naïf de la nostra societat permet que es puguin promoure rumors d'aquest tipus.

És molt fàcil, massa fàcil, jugar amb la por de la gent. Tota la retòrica antiterrorista es basa fonamentalment entre la contraposició (que no té per què no ser falsa) entre llibertat i seguretat. Sembla com si, a hores d'ara, tothom hagués de sacrificar una part de la seua llibertat en ares de la seguretat del col·lectiu. Certament, la majoria de la gent estima molt més la seguretat que no la llibertat: m'estic tornant pessimista i, per tant, d'això, ara mateix, no en tenc gaires dubtes. La por, combinada hàbilment amb l'ansia de seguretat i amb una certa pobresa d'esperit, juntament amb les dosis adients de desinformació constitueix el millor brou de cultiu per al feixisme. Els sistemes totalitaris han estat, generalment, fruit de la por. Arriba un moment en què, a través de la propaganda (subtil o descarada), la gent arriba a considerar que té les seues possessions en perill, o el seu lloc de treball, o la seua estabilitat personal. Aleshores, hom cerca mantenir l'estat de

coses actual, per sobre dels perills que puguin amenaçar-lo. I, passant per damunt de qualsevol tipus de consideració ètica, hom aplaudeix l'ús de la força (encara que sigui un abús, que no estigui justificat de cap manera, o que provoqui opressió i misèria per a d'altres persones).

Niccolò Maquiavelo deia que la majoria de les persones preferirien la mort d'un parent pròxim abans que perdre les seues possessions materials. Tenia una visió pessimista de la Humanitat, certament. Però la facilitat amb què es difonen uns certs rumors, la ceguesa de la gent a l'hora de creure-se'ls, la bona fe del poble a l'hora de donar per bones totes les idees i informacions que apareixen en lletra impresa o que es vehiculen a través d'imatges televisives o d'ondes hertzianes, no només ens ha de causar preocupació, sinó també una certa por. Quan un rumor com el que comentava es pot difondre amb aquesta absurda facilitat i pot fer que una senyora eivissenca, de mitjana edat i de classe mitjana, amb un accés raonable als mitjans de comunicació, etc., deixi d'anar a comprar a un lloc perquè està ple d'etarres, vol dir que el nostre sistema democràtic no té un simple refredat. Em tem que ja hagi superat fins i tot l'estadi de la pneumònia. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Premi Equalan - Ca'n León 2002

Poques setmanes després de que a Son Pardo hi hagués la famosa reunió coneguda com "La nit de les estrelles", on menadors de Mallorca participaren juntament amb jockeys estrangers consagrats com Joss Verbeeck o el italià Minucci, darrer guanyador del "Grand

Prix d'Amérique 2002", es disputà el divendres 30 d'agost al recinte hípic de Ciutat de Mallorca, una nova edició del "Premi Equalan - Ca'n León".

Aquesta prova nasqué l'any 1992 i fou creada per Antoni León i Millán, un conegut cavallista i propietari de una botiga de pro-

ductes pels animals, ubicada a la carretera de Manacor, al barri de Son Ferriol, anomenada "Can León".

N'Antoni León creà aquest premi amb una finalitat molt simple: el foment de la cria de cavalls nascuts en aquesta terra i de pas valorar els equins perquè la gent els pogués conèixer prou bé i poguessin destacar en un futur.

N'Antoni trià el nom de "Equalan", nom de un anti parasitari prou conegut i emprat per la gent que té cavalls trotadors.

El mateix any en que la ciutat de Barcelona gaudí dels Jocs Olímpics, nasqué aquest premi que al llarg del temps ha esdevingut una carrera semiclássica. Es sol disputar a finals del mes d'agost a Son Pardo. En aquesta correguda, poltres de dos anys, tenen en aquest premi una bona oportunitat de demostrar als aficionats si son dignes de jugar o no. És la segona prova important que tenen després del dia del seu bateig com competidors, que sol ser per la "Diada del Ram".

La primera edició de 1992 va ser de inscripció oberta. No varen corre els poltres de dos anys, sinó

cavalls nascuts a Balears. Na "Pintora" fou l'egua privilegiada que obtingué la victòria de mans del gran conductor i guanyador de cinc vegades del "Gran Premi Nacional", Julià Arnau. L'any següent, n'Antoni León baratà les normes. Va creure que "la pedrera eqüestre del trot" necessitava donar un fort impuls i decidí que entrassin en competició només els poltres de dos anys. Amb això, Antoni León intentà protegir els nostres cavalls, seguint la mateixa política esportiva que l'equip de futbol basc "Atletic de Bilbao" de protegir la pedrera i dir no als productes de fora, però referint als equins. El resultat ha estat positiu. Els aficionats, apostants i sobretot la gent que viu el trot ha acceptat de bon grau aquest premi que s'ha convertit en una carrera important pels poltres que corran el proper mes de maig la correguda més important de la seva vida: El Gran Premi Nacional.

A Manacor, es celebra pel mes de novembre, un altre premi, reservat als cavalls nacionals. Aquest es diu "Equistro", nom de un producte sanitari pels cavalls. L'"Equalan-Ca'n León" ha estat

guanyat per cavalls que després han estat gran figures. Recordem a "Cristian Crown", "Bambi Loyal" o "Estela Negra GS". Enguany, el guanyador fou un poltre anomenat "Hito", conduït per Antoni Frontera i Pocoví de Son Ferriol, que marcà un temps de 1'20"5. El guanyador rebé un trofeu que representava un cavall, menat per un conductor i una flassada. El segon i el tercer classificat també rebieren trofeus. Atots els participants se'ls lliurà un obsequi.

El premi "Equalan Ca'n León" té una curiositat, es una empena de promoció pels cavalls de dos anys cap al Gran Premi, però es dona el cas que encara no hi ha cap guanyador del guardó més important del trot nacional, que l'any anterior hagi obtingut la victòria a l'"Equalan-Can León".

Serà l'any que ve la victòria de "Hito", l'actual guanyador?

Esperem que sí. La resposta el mes de maig del 2003.

Miquel Alemany i Balje

Nicolau Tous, Antoni Leon, i Gaspar Oliver en la presentació del premi Equalan 2002.

MANACOR

En Cristino i na Manuela, tots dos de Portugal són els amos del Taller Tot Alum al carrer de La Creu de Porreres. Tel. 971 166 000

En David Umbert i na Victòria Lluall acaben d'obrir el Videomàtic Manacor a l'Avinguda Salvador Joan del Poble. Tel. 607 340 200

Fa 40 anys que en Joan Lliteres va obrir la botiga de Mobles Oms a l'Avinguda Salvador Joan de Manacor. Tel. 971 554 543

Fa 10 anys que en Martí Riera regenta el Bar can Martí a la Plaça de sa Mora de Manacor. Tel. 971 559 257

Fa un any que la família Perelló ha obert el Forn s'Espiga Dolça al Passeig de na Camel·la de Manacor. Cafeteria i pastisseria. Tel. 971 559 856

Ca'n Corrió

MÀQUINES I EINES DE FUSTERIA
TALLER ESMOLADOR

Avda. Mossèn Alcover, 28
07500 MANACOR (Mallorca) ILLES BALEARS
Tel. 971 55 29 73 • Fax 971 84 71 96
E-mail: cangorrio@eresmas.com

MOBLES
PASTOR
cuina i bany

Antoni
Pastor
i
Fills

C/ València, 44 • Tel. 971 55 41 85
07500 MANACOR

ESGRAMAR, S.L.
granits i marbres

C/ Sant Miquel, s/n • Tel. 971 84 53 03 • Fax: 971 55 95 98
MANACOR

TALLER M. RIERA S.L.

REPARACIÓ D'AUTOMÒBILS
MECÀNICA • XAPA • PINTURA AL FORN

C/ Girfalc, 3 • URB. SON FERRER

Tel. 971 23 03 15 • Fax: 971 23 02 06 • CALVIA

El Gaudí amagat

El Gaudí cristià, tema central del VI Congrés Internacional sobre la Sagrada Família

Un nombrós grup d'experts van analitzar a Begues (Barcelona) diversos aspectes de la gran obra de l'arquitecte català

IGNASI MIRANDA 12/09/2002

L'Any Gaudí 2002 va emmarcar, del divendres 6 al dilluns 9 de setembre, una cita imprescindible dins el compromís que els cristians han de donar a conèixer la fe de l'arquitecte. Es tracta de la sisena edició del Congrés Internacional sobre la Sagrada Família, una trobada on un important grup d'experts van analitzar a Begues (Barcelona) el gran misteri cristià de Jesús, Maria i Josep des d'aspectes bíblics, teològics, literaris, artístics i relacionats amb la vida consagrada, entre d'altres. Organitzades per la congregació dels Fills de la Sagrada Família, fundada pel beat Josep Manyanet, les jornades han ofert més de 30 conferències i diverses comunicacions, tot plegat amb la participació de destacats ponents.

Es dona la circumstància que Josep Manyanet va ser, juntament amb Josep Maria Bocabella, el veritable fundador del temple de la Sagrada Família, un projecte que un cop aprovat va ser encarregat a Gaudí per a la seva elaboració arquitectònica. És per això que les commemoracions del 150è aniversari del naixement de l'arquitecte (1852-1926) no tindrien sentit sense un reconeixement i una presència social dels Fills de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep. La congregació creada pel pare Manyanet organitza el congrés per promoure l'honor, la imitació i el culte a la Sagrada Família, una devoció que no es limita només al temps de Nadal.

La presència de la Sagrada Família al segle XX.

Aquest va ser el lema d'un congrés on han participat representants de 28 instituts religiosos inspirats en l'espiritualitat de la Sagrada Família, dels quals 12 van néixer durant el mateix segle XX a Espanya, Itàlia, Portugal, Mèxic i l'Índia. També hi han assistit sacerdots de diferents diòcesis i membres de moviments apostòlics i d'associacions de pastoral familiar.

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va presidir l'Eucaristia inaugural precedida d'un missatge on qualifica la iniciativa, que es va posar en marxa el 1992, de «bon servei per als instituts inspirats en la Sagrada Família i per a tota l'Església». Cal destacar, d'altra banda, que el Papa Joan Pau II va fer una crida, mitjançant una salutació als organitzadors, a «aprofundir en el model de comunió i entrega viscut per Jesús, Maria i Josep, amb l'objectiu de proposar-lo a les llars d'avui en el marc d'una pastoral familiar cada vegada més àmplia i incisiva».

El carisma creix

Els continguts de la trobada es van dividir en sis grans àrees temàtiques: la Sagrada Família en la Sagrada Escriptura i en la teologia; la Sagrada Família, inspiradora de vida consagrada; la Sagrada Família en la pastoral familiar; la Sagrada Família en la literatura i l'art; la Sagrada Família a Europa i Amèrica; i la Sagrada Família, escola d'Evangelis per al tercer mil·lenni. Durant la sessió dedicada a la presència de la Sagrada Família als nous instituts de vida consagrada religiosos i seculars, es van presentar les congregacions nascudes a Àfrica, Índia, Japó, Xina i Vietnam. Josep Maria Blanquet, secretari general dels Fills de la Sagrada Família i coordinador d'aquest congrés internacional, qualifica de molt positiva l'experiència. «Ha estat una finestra al món per defensar el Gaudí cristià i, tot i que els participants són entesos, la trobada serveix també per donar a conèixer tant l'obra de l'arquitecte català com el misteri i el concepte teològic de Sagrada Família», assegura el religiós. A la cloenda de les jornades, el bisbe auxiliar de Washington Francisco González va exposar les línies bàsiques del que ha de ser la pastoral familiar, inspirada en el model de Jesús, Maria i Josep, dins una societat globalitzada.

Un cop acabat aquest congrés, cal destacar que l'Any Gaudí ofereix, a partir del divendres 13 de

setembre, un nou recorregut sobre la dimensió cristiana d'aquest català universal. Es tracta d'una mostra que acull el Museu Diocesà de Barcelona, situat a l'avinguda de la Catedral.

© 2001-2002 E-cristians.net

ACTIVITATS I GRUPS DE TREBALL

Gaudí, al Museu Diocesà de Barcelona fins a finals d'octubre

Gaudí: l'home i la seva obra presenta documentació inèdita sobre el genial artista cristià
13/09/2002

El dia 13 de setembre s'ha inaugurat l'exposició Gaudí. L'home i la seva obra, la qual restarà oberta fins a finals d'octubre. L'ha produïda i es podrà veure al Museu Diocesà de Barcelona (Edifici de la Pia Almoina. Avinguda de la Catedral 4 08002 Barcelona, Tel. 93 315 22 13 - 93 270 10 17, Fax 93 270 13 00, E-mail: dpcarqbcn@filnet.es). L'exposició, que forma part de la programació oficial de l'Any Internacional Gaudí, ofereix una visió integral de la figura d'Antoni Gaudí, tant personal com professional, tot mostrant com el factor humà (pensament, cultura, ideals, fe, etc.) es fa present en la seva obra. Presentarà obres i documentació original inèdita de diversa procedència, bàsicament de la Sagrada Família, de la Colònia Güell i de l'Arxiu i Museu Diocesans de Barcelona. El conjunt de les activitats de la mostra és el següent: - Catàleg imprès de la mostra (català, castellà, anglès) - Àudio-visual intitulat Gaudí ens parla basat en relats del propi arquitecte, en suport CD-ROM/DVD (català, castellà, anglès) - Dossier pedagògic intitulat El fantàstic món del senyor Gaudí en suports imprès i CD-ROM en forma de joc educatiu - Taller didàctic amb maquetes tàctils per a escolars i persones amb minusvalies - Conferència inaugural a càrrec de Jordi Bonet i Armengol, arquitecte-director de les obres de la Sagrada Família i president de la Reial Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi, disponible en vídeo conferència per Internet - Curs monogràfic àudio-visual intitulat El temple de la Sagrada Família: Art, Bíblia i Símbol, en suport CD-ROM - Tres cursos acadèmics amb titulació de la Universitat de Barcelona i supervisats per la Facultat de Belles Arts i la Departament de Didàctica de les Ciències Socials: Gaudí, la naturalesa com a modeladora de les formes; Gaudí, estructura i models constructius; Gaudí, l'home i la seva obra En l'organització de l'exposició hi han col·laborat de manera molt directa Mn. Lluís Bonet, de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí, i Marià Marín i Torné, també de l'Associació, com a subcomissari. També hi han col·laborat la Generalitat de Catalunya, el Ministerio de Educación, Cultura y Deporte i El Periódico de Catalunya.

© 2001-2002 E-cristians.net

ART

La Sagrada Família, l'edifici més visitat de Barcelona

Aciprensa.com/E-Cristians 12/09/2002

Després de la renúncia de Francesc de Paula, Gaudí va assumir la direcció del Temple expiatori de la Sagrada Família l'any 1883. Va desestimar l'antic projecte i va proposar un de nou amb plantejaments constructius de vocació monumental, accentuat el simbolisme i l'ornamentació

exuberant. El temple encara no està acabat avui en dia i, des de la mort de Gaudí el 1926, diferents arquitectes han continuat l'obra a partir de la seva idea original. El projecte de la Sagrada Família L'arquitecte va projectar una església de planta basilical de cinc naus, amb un creuer de tres, configurant una planta de creu llatina. L'estat actual de la construcció permet d'observar les grans dimensions de les naus que suportaran torres de gran altitud, arribant la més alta als 170 metres. L'esmentada torre representarà la imatge de Jesús i, al seu voltant, hi haurà quatre torres més que simbolitzaran els quatre evangelistes. Després d'aquestes torres i sobre l'absis s'erigirà una nova torre consagrada a la Verge Maria. Quatre noves torres coronaran la façana de la Glòria, la del Naixement i la de la Passió (aquestes dues últimes tenen ja construïdes quatre torres per façana) que, en suma, al·ludiran als dotze apòstols. Actualment, les grans dimensions de les torres construïdes permeten contemplar l'estilització i verticalitat de l'edifici, de resultats espectaculars. Cal destacar que Gaudí va projectar l'edifici dins d'una illa de cases del barri de l'Eixample, la qual cosa el va obligar a aprofitar l'espai al màxim, el que va fer que concebés el claustre entorn del temple, interromput només per les façanes i l'absis. Aquest, com tot l'edifici, ostenta una important presència d'elements simbòlics que no solament adopten la forma arquitectònica, sinó que també ho fan de manera escultòrica, amb l'únic objectiu d'expressar els grans temes de la doctrina cristiana. Dates claus Diverses dates notables han marcat la construcció del temple. La primera pedra de la cripta es va col·locar el dia 19 de març de 1882 i es va acabar el 1893. L'any 1894 es va començar el claustre i el 1901 es va acabar la porta del Rosari, un dels seus accessos. Paral·lelament es van dur a terme els estudis de l'estructura de les naus, completant-se el 1925. El primer campanar de la façana del Naixement (torre de sant Bernabeu) va ser acabat el 1926, l'únic que Gaudí va veure finalitzat. Entre els anys 1892 i 1917 l'arquitecte va efectuar múltiples estudis per a la façana de la Passió que es va començar a construir el 1952 i va culminar els seus campanars el 1978. L'estil del temple L'estil del temple està basat en el gòtic, a partir del desenvolupament d'estructures geomètriques reglades i de l'aplicació molt enginyosa d'elements decoratius. L'edifici recopila l'essència dels coneixements de Gaudí i la seva experiència constructiva. Destaca l'estructura de base parabòlica, la generació helicoidal de les columnes de la nau central i la seva forma arborescent que sosté voltes de base hiperbòlica. És també remarcable la modulació interior dels finestrals laterals que filtren i distribueixen la llum, així com les plantes el·líptiques dels campanars perforats per unes funcionals escales de cargol. Gaudí es va encarregar també dels elements del mobiliari litúrgic, com les credences de ferro forjat, els armaris, els bancs de fusta i unes làmpades votives de ferro i vidre molt elaborades. Els artistes de la Sagrada Família Des de l'any 1914 l'arquitecte es va dedicar a construir la Sagrada Família de manera gairebé exclusiva, aspecte que explica la falta d'altres treballs importants al llarg dels últims anys de la seva vida. Des de la intervenció de Gaudí el 1883 i malgrat els actes vandàlics de l'any 1936 que van provocar la crema de l'obrador i la pèrdua de la major part del projecte, la construcció de l'església no s'ha

detingut mai, sent sufragada encara en l'actualitat mitjançant les almoines que aporten els fidels i els ingressos procedents de les entrades dels visitants. Després de la mort de Gaudí, direcció de les obres va ser assumida pel seu col·laborador Domènec Sugrañes i Gras fins a l'any 1938. Posteriorment van ser els seus directors Francesc de Paula Quintana i Vidal, Isidre Puig i Boada, Lluís Bonet i Garí, Francesc Cardoner Blanch i Jordi Bonet i Armengol, el seu actual director. Des de 1986 l'escultor Josep Maria Subirachs du a terme l'obra escultòrica de la façana de la Passió. El Temple expiatori de la Sagrada Família està inscrit en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona i és Monument històric-artístic d'Interès Nacional. L'edifici més visitat de Barcelona és tracta de l'edifici més visitat de Barcelona, més de 1.500.000 persones en el 2001. Durant la jornada de portes obertes que es va celebrar el juny de 2002, van assistir, segons vam informar al nostre Butlletí Cristians a la Premsa, unes 30.000 persones i en alguns moments va haver de tancar-se el recinte per evitar aglomeracions. La construcció del Temple a l'actualitat Els visitants poden comprovar l'avenç de les obres a la nau central. Una de les novetats més comentades va ser la vidriera de colors dedicada a la Resurrecció, del mestre Vila-Grau, una peça que ja està col·locada a l'interior de la façana de la Passió. Aquest any 2002, la junta constructora de la Sagrada Família ha pressupostat inversions de 12 milions d'euros. Les previsions dels seus responsables són cobrir l'interior entre els anys 2007 i 2010 i acabar completament el temple gaudinià entre el 2020 i el 2022. Segons l'arquitecte responsable de les obres, Jordi Bonet, 'ja s'ha construït un 52 per cent del total del projecte i es treballa amb la il·lusió que l'interior de la Sagrada Família estigui completament cobert per al 125 aniversari de l'inici de les obres'. De fet, entrant a <http://www.arsvirtual.com/monum/familia.htm#>, pot veure's virtualment com serà el temple acabat.

© 2001-2002 E-cristians.net

«La vigor d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen» (de Bono). «Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols allò viu pot anar contracorrent» (Chesterton). «El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit» (Gibran). «L'audàcia sense seny és perillosa, el seny sense audàcia, inútil» (Le Bon). Ω

Quinze consells per que arribi a ser un gran cap

- 1.- Mai em doni el treball al matí. Faci-ho després de les 15:45 de la tarda. Sempre és gratificant comptar amb el repte de treballar sota pressió.
- 2.- Si és alguna cosa urgent, per favor interrompi'm cada 10 minuts per a saber com vaig. Això sí que ajuda. O millor encara, miri sobre la meua espatlla i corregeixi'm cada vegada que doni a una tecla equivocada a l'ordinador.
- 3.- Sempre surti de l'oficina sense dir-me on va. Això em brinda l'oportunitat d'estimular la meua creativitat cada vegada que algú em pregunta per vostè.
- 4.- Si les meves mans estan plenes de papers, caixes o llibres, no m'obri la porta!. Necessito aprendre a valer-me per mi mateix en el cas que em quedi impedit: obrir les portes sense ajuda és un excel·lent exercici.
- 5.- Si em dona més d'una missió per complir, no em digui quina és la prioritat. Així podré exercitar la telepatia.
- 6.- Faci l'impossible per tenir-me en l'oficina fins tard. M'encanta estar aquí i, en realitat, no tinc on anar ni res més que fer que no sigui el meu treball. Quasi no tinc vida pròpia.
- 7.- Si el meu rendiment el satisfà, mantingui-ho en secret. Si se sap, podria ser causant d'un ascens. A més, si no ho sé, em seguiré esforçant perquè així sigui.
- 8.- Si no li satisfà el meu treball, faci-ho saber a tot el món: m'encanta que el meu nom sigui el més esmentat en les converses. Però no m'ho digui a mi; podria ferir els meus sentiments.
- 9.- Si té instruccions especials per a la realització d'algun treball no me les escrigui. De fet, ni tan sols les mencioni fins que ja quasi hagi acabat el treball. Quina necessitat hi ha de confondre'm amb informació poc útil?
- 10.- Mai me presenti a la gent amb què està. No tinc dret a saber res. En la cadena alimentària de l'empresa, hi ha qui creu que jo només sóc el «Plànton».
- 11.- Quan vostè faci una referència a aquestes persones en el futur, jo utilitzaré de nou els meus poders psíquics per a saber de qui em parla.
- 12.- Sigui agradable amb mi només quan en el treball que jo estic realitzant estigui en joc la seva pròpia vida, o bé, si un mal resultat pogués enviar-lo directament a vostè a l'infern dels directius.
- 13.- Expliqui'm tots els seus petits problemes. Ningú més els té i és bo saber que algú és menys afortunat que un mateix. En especial gaudeixo la història en què m'explica l'enorme quantitat d'impostos que ha de pagar cada vegada que li donen a vostè un «bonus» per ser un gran cap i haver fet que entre tots aconseguim els objectius.
- 14.- Espera que vingui la meua revisió anual de resultats per, llavors, dir-me quin hauria d'haver estat el meu objectiu principal.
- 15.- Qualifiqui els meus resultats com mediocres i doni'm un augment basat en la inflació. Al cap i a la fi, jo no estic aquí per diners. Ω

EL LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA DÓNA SUPORT A LA PRESIDENTA Mre ANTÒNIA MUNAR PER LES SEVES PARAULES SOBRE LA IMMIGRACIÓ

El Lobby per la independència dona suport a la presidenta del CIM, Mre Antònia Munar, per les paraules que va dir en el discurs de la Diada de Mallorca sobre la immigració. Davant la polèmica que s'ha creat, el Lobby manifesta: 1.- Com reconeix la pròpia UNESCO, qualsevol nació, poble o estat del món té dret a regular els fluxos de població immigratori que reb. 2.- Cal posar un sostre a la immigració en benefici dels immigrants que ja són a Balears. Precisament perquè volem que els immigrants que han vingut a ca nostra tinguin unes condicions dignes de treball, sanitat, vivenda, educació, etc. cal establir uns percentatges d'immigrants que la nostra societat, la nostra economia, sanitat, sistema educatiu, etc. pot integrar. 3.- Atès l'espoli fiscal amb què el govern Aznar castiga Balears és més urgent que mai posar un sostre a la immigració. La sagnia de recursos econòmics generats a Balears i que el PP, com un vulgar lladre, se'n du a Madrid per invertir a la península fan que el govern balear no tinguí prou recursos per invertir en educació, sanitat, vivenda, etc. 4.- Qualsevol persona amb dos dits de seny sap que la pluja moderada i que cau d'una manera regular és una font de gran riquesa per a la terra; una gran torrentada impetuosa, salvatge i descontrolada, com la que hi ha hagut aquests dies a Cala Sant Vicenç, en canvi, és una font de desestabilització social. I 5.- Si algun retret, en tot cas, cal fer al discurs de la presidenta Mre Antònia Munar no és per les paraules que ha dit sinó per les que no ha dit. En aquest punt, des del Lobby per la independència hem trobat a faltar en el seu discurs una condemna de l'actitud impresentable de colonitzadors forasters que tracten Mallorca com terra de conquesta i els mallorquins com un poble a exterminar. Ω

Pel Lobby per la independència, signa **Jaume Sastre**

MANIFEST PER LA DIGNITAT DELS CATALANS DE LA DIÀSPORA

Avui, 11 de Setembre, rememorem els tràgics esdeveniments que portaren a la pèrdua de les llibertats nacionals de la nostra Pàtria. Avui, 11 de Setembre, som molts els catalans que ens mirem el nostre estimat país, Catalunya, des de la llunyania. El nostre és un esguard ple de tristor per no poder estar a la nostra Terra, sobretot en una data tan assenyalada com aquesta.

Avui, 11 de Setembre, els catalans de la diàspora, aquells qui per diverses raons hem hagut de marxar del nostre país cap a terres forànies, volem aixecar la nostra veu amb dignitat, tot recordant a la societat i les autoritats catalanes que nosaltres també hi som, tot i que siguin molts els qui no volen acceptar i reconèixer la nostra existència.

Avui, 11 de Setembre, els catalans de la diàspora volem donar testimoni de la nostra fidelitat sentimental i nacional a Catalunya.

Avui, 11 de Setembre, els catalans de la diàspora volem manifestar la nostra incredulitat davant el fet de que, malgrat que des de les més altes esferes institucionals del Govern català s'ha reconegut que Catalunya necessita una empenta

demogràfica, i malgrat que s'estan fent esforços per tal d'aconseguir mà d'obra estrangera per treballar a Catalunya, als catalans de la diàspora no se'ns té en compte en aquest projecte social i nacional català.

Des del Govern s'apel·la sovint al patriotisme per tal de tirar endavant un projecte nacional, al temps que es prenen tota mena de polítiques adreçades a la integració dels immigrants arribats de fora (quan molts d'ells, per altra banda, ni volen ni tenen cap intenció d'integrar-se en la societat catalana); tanmateix, des d'aquest mateix Govern, així com des de la resta d'institucions catalanes, no es prenen les mesures necessàries per tal que siguem els catalans de la diàspora els qui omplim aqueix buit demogràfic existent a Catalunya. Potser els catalans de la diàspora no tenim cap dret a Catalunya?, per ventura hi ha hagut cap polític que, a Catalunya estant, hagi defensat els drets nacionals, socials, laborals i culturals dels catalans de la diàspora?, s'ha pres cap mesura destinada a afavorir el retorn dels immigrants catalans al nostre país?

Així doncs, els catalans de la diàspora, jun-

tament amb el conjunt de les forces vives de la societat catalana, demanem al Govern de la Generalitat, així com al conjunt de les institucions catalanes, que prenguin les mesures necessàries en els àmbits laboral i d'habitatge per tal de facilitar el retorn a Catalunya de tots aquells catalans que, trobant-se en qualsevol lloc del món, vulguin establir-se al seu país d'origen.

Comissió per la Dignitat dels Catalans de la Diàspora
Granada, 11 de Setembre de 2002

«La vigor d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen» (de Bono). «Les

coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols allò viu pot anar contracorrent» (Chesterton). «El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit» (Gibran). «L'audàcia sense seny és perillosa, el seny sense audàcia, inútil» (Le Bon). Ω

Crònica de la manifestació de Bilbao

«annanotícies» <annanotícies@yahoo.es>

Euskal Herria (Crònica de Gara traduïda al català per ANNA notícies)

Manifestació a Bilbao: càrrega de l'ertzaintza

L'Ertzaintza respon amb desenes de ferits al crit de «Gora Euskal Herria!»

Nombrosos trasllats a l'hospital per pilotades, patacades i aigua llançada a pressió. L'Ertzaintza no deixà passar a la marxa de la plaça de Zababuru i executa la interlocutòria de Garzón

El 14 de setembre del 2002 ha entrat en la història trista d'Euskal Herria. En això van coincidir els portaveus dels milers i milers de abertzales que es van veure ahir tard sota una pluja de pilotes de goma i aigua a pressió, una escena no vista en Euskal Herria des del temps d'en Franco.

Van aparèixer com els indis en les pel·lícules de l'Oest, al capdamunt de la costa que porta a la Plaça de Zababuru. El primer assaig de càrrega va ser a les 17.45, quan centenars de metres més amunt la marxa havia començat entre salves d'aplaudiments. Llavors qui més qui menys va pensar que no el farien, que l'Ertzaintza no carregaria contra tal multitud. I la manifestació va avançar com un cicló imparable, sense pancarta, només amb una ikurriña, entre una ovació que no cessava i amb només un crit que se repetia: «Euskal Herria aurrera». En arribar allí, quatre advocats van tractar de conversar amb els agents, però la decisió estava presa. Al tall de les 18.00, l'atac, desconegut en la història recent d'aquest país, se va consumir per fi. En la primera línia van trobar a tres persones que planaven cara totalment nues als «peloteros».

«Fuera, fuera, vamos!». El crit llançat per un comandant va obrir la desbandada. La primera patacada va ser per al lletrat Kepa Landa. Un segon després, centenars de persones estaven contra el sol intentant refugiar-se dels cops, tapant-se el cap perquè no els ferissin les pilotades o protegint als seus fills i als ancians.

Llavors, una tanqueta es va obrir pas per a oferir una imatge que la majoria només havia vist en televisió: una massa de gent poques vegades vista i que no va haver-hi temps de mesurar ruixada per un líquid d'un estrany color que cremava els ulls. Però no era la dictadura de Pinochet, ni la de Franco.

No obstant això, llavors va ocórrer una altra cosa encara més gran: la multitud va recuperar la posició, es va tirar al sol i va improvisar un «No passaran» record d'altres èpoques que es creien superades. En la primera fila del que era el cap de la manifestació, un dels defensors d'Euskal Herria sostenia bé alt una ikurriña, xopat però en peu.

Les escenes de pànic se succeïen mentrestant als carrers adjacents.

Quadrilles d'ertzaines embossats fins a les dents netejaven de gent a pilotades els carrers Fernández del Campo i General Con-

Greus incidents després de l'atac de la policia basca sa la gernació congregada.

cha. Els timbres dels portals sonaven demanant auxili. El que allí es va viure només pot relatar-se en primera persona: en la dels ancians, un d'ells en cadira de rodes, que tractaven d'eixir de l'epicentre de la fúria policial, en la de l'home presa del terror que proposava trencar el vidre d'un portal per a protegir-se, o en la de la mare que calmava al seu xicotet de set anys que havia vomitat per l'efecte dels estranys gasos policials.

L'ex mahaikide José Luis Elko-ro entrava en un bar ajudat per un altre veterà militant independentista, Pau Gorostiaga, alcalde de Laudio. Després va relatar que va sentir que perdia l'ull per aquesta aigua gasada que era una xicoteta tortura. Les primeres files del carrer Autonomia eren un paisatge ple d'ulls roigs, molts per efecte dels gasos, i molts també a causa del plor i la ràbia.

Els qui van tractar de trobar resposta interpellant als encaputxats, només van rebre més cops com a explicació. Quan l'estrèpit de les pilotades es va anar dissipant, es va escoltar amb més nitidesa el «Eusko Gudariak» que eixia de les goles dels abertzales concentrats en les primeres files. A les seues espatlles, una columna interminable de gent contemplava amb estupor el doll i els moviments dels encaputxats i tractava de buscar notícies. Els telèfons mòbils van començar a sonar amb preocupació per a conèixer si familiars i amics estaven ferits. Mentrestant, les ambulàncies començaven a treba-

llar, i als carrers pròxims es veien cada vegada més i més barricades.

Després de deu minuts de xoc, l'Ertzaintza va decidir que ja bastava i va donar un pas arrere. Llavors van aparèixer les restes del camp de batalla. Algú se va dedicar a apilar casquets i pilotes davant dels uniformats. Les notícies sobre els ferits arribaven de tots costats. Va poder donar gràcies qui es va salvar.

Una de les portaveus de «Gora Euskal Herria!», la periodista Amparo Lasheras, apareixia amb un tall al peu, un altre redactor sagnava del braç després de rebre una patacada a l'allau, una altra tractava d'escriure amb un ostensible tall en la galta, i un fotògraf va ser traslladat amb un dit trencat.

Però els qui van arribar a Bilbao amb intenció de cridar «Gora Euskal Herria!», ja baix amenaça, ja no estaven disposats a cedir terreny.

Espontàniament se'n va anar corrent la veu: «Tots al sol, fins a les set de la vesprada».

Faltaven tres quarts d'hora que es van consumir entre tremolors, llàgrimes d'emoció i abraçades com els que rebia Arnaldo Otegi, que es convertia en una espècie de missatge autorreconfortant davant de la magnitud del que va ocórrer. I a poc a poc van ressorgir de nou els crits de «Euskal Herria aurrera», «Herriak ez du barkatuko» o «PNB, espanyol».

I fins va haver-hi mostres d'humor, com els crits de «A per ells» que alguns van animar a la furgoneta que portava la megafonia i sem-

blava disposada a obrir-se pas en el cordó armat de Zababuru. «Així, així, així fins a Madrid», es va escoltar un poc després, quan l'Ertzaintza va fer gest de retirada a les seues casernes.

«baix cap concepte»

Jose Ramon Etxebarria, un dels convocants, va intentar explicar el poc que es podia explicar. Va dir que el Departament d'Interior del Govern de Lakua va comunicar als advocats de «Gora Euskal Herria!» que «no se'n anava a permetre passar de la Plaça de Zababuru» i que van matisar, a més, que això se faria efectiu «per qualsevol mitjà». En funció de la situació creada, amb desenes de milers de persones sotmeses al risc d'una nova càrrega a cegues, els convocants van optar per celebrar l'acte polític en aquest punt, davant del desplegament armat, i demanar als abertzales que tornessen a les seues cases de forma pacífica, com van arribar a Bilbo. La decisió va ser rebuda amb aplaudiments, i amb els xiulets dels qui es resistien a obeir l'ordre donada per Garzón i executada per l'Ertzaintza.

Però encara quedaven motius per a la sorpresa. D'una banda, Interior va assegurar que l'Ertzaintza havia rebut botellades abans de carregar i va explicar que va avortar la manifestació per qüestions de «operativitat» i per a evitar danys als manifestants. Per un altre, Carlos Iturgaiz (PP) va retraure a Lakua que «hi ha permès realitzar mitja manifestació».

Entrevista publicada la vespra de la manifestació

Otegi assegura que PP i PSOE han apostat «per la guerra» i demana un esforç de «diàleg i negociació»

14/09/2002 11:11
BARCELONA, 14 (EUROPA PRESS)

El portaveu de Batasuna, Arnaldo Otegi, assenyala, en una entrevista concedida al diari 'el Punt', que els recents esdeveniments polítics al País Basc demostren que «l'Estat, per iniciativa del PP i el PSOE, han fet una aposta clara per la guerra i per la no resolució del conflicte basc per la via del diàleg i la negociació».

Per això, «ara mes que mai», Otegi va fer una crida «al diàleg, la negociació i la suma de forces cap a una sortida en coordenades democràtiques». No obstant, va assegurar no tenir «cap tipus de dubte» que aquesta solució «és impensable tenint en compte l'actitud de l'Estat».

«Tot hom és conscient que s'acosten temps de repressió, temps durs», va afirmar Otegi, després del que va reclamar «a tots els sectors socials interessats en una sortida democràtica» perquè «facin pinya», assegurant que «no hi ha ningú més interessat que nosaltres i el poble basc a resoldre el conflicte en termes polítics».

Segons Otegi, existeix «un intent de fer creure que nosaltres brindem amb xampany» amb fets com els de Santa Pola aquest estiu, quan una xiqueta de sis anys va morir en un atemptat ETA «A nosaltres no ens agrada la lluita armada, ni aquí ni en cap lloc. El que nosaltres diem és que és necessari resoldre la situació política per poder resoldre això», va assegurar el líder abertzale.

Davant la polèmica creada per la seva entrevista amb el secretari general ERC, Josep Lluís Carod Rovira, Otegi va considerar que l'Estat «no només busca un sector important del País Basc sinó que, a més, fa anys que busca criminalitzar aquest sector que representem i ara pretén criminalitzar també la relació amb nosaltres». □

Examen de Física

**L'infern és exotèrmic o endotèrmic?
Cas real d'examen de termodinàmica a Físiques
(Valladolid).**

Un professor de Termodinàmica, amb una bona dosi d'humor, va preparar un examen per als seus alumnes. Tenia una pregunta única: "És l'Infern exotèrmic (emet calor)?... és endotèrmic (absorbeix calor)? Justifica la teva resposta."

La major part dels estudiants van escriure la seva resposta basant-se en la Llei de Boyle (el gas es refreda quan s'expandeix i s'escalfa quan es comprimeix) o alguna variant.

Un estudiant va respondre el següent:

Primer, necessitem saber com varia en el temps la massa de l'Infern.

Així, necessitem saber la freqüència amb què les ànimes hi entren i la freqüència amb què hi surten. Opino que podem assumir sens dubte que, una vegada que un ànima ha entrat a l'Infern, ja no en surt mai més. Així doncs, no hi ha freqüència de sortida. Per a calcular quantes ànimes entren en l'Infern, tinguem en compte les diferents religions que existeixen avui dia en el món.

Algunes d'estes religions afirmen que, si no ets membre d'ella, aniràs a l'Infern. Pel fet que hi ha més d'una d'aquestes religions i tenint en compte que una persona no pertany a més d'una religió al mateix temps, podem afirmar que tota la gent i totes les seves ànimes van a l'Infern.

Amb les taxes de natalitat i mortalitat arribem a la conclusió que el nombre d'ànimes que ingressen en l'Infern creix exponencialment. Ara mirem la variació del volum de l'Infern ja que la llei de Boyle estableix que, perquè la temperatura i la pressió a l'Infern romanen invariables, el volum d'aquest s'ha d'expandir segons es van afegint ànimes. Això ens dona dues possibilitats:

1.- Si l'Infern s'expandeix a una velocitat més baixa que la freqüència a què entren les ànimes, llavors la temperatura i la pressió en l'Infern s'incrementaran fins que rebenti.

2.- Per descomptat, si l'Infern s'expandeix a una velocitat major que la freqüència d'entrada d'ànimes, llavors la temperatura i la pressió cauran fins que es congeli.

Així doncs, quina és la conclusió?

Si acceptem el postulat que va enunciar la meua companya Rosa-López en el primer any de carrera i que deia alguna cosa així com: "L'Infern es congelarà abans que jo me'n vagi al llit amb tu", i donat el fet que encara no ho he aconseguit, llavors l'enunciat número 2 no pot ser cert. La resposta és, doncs: "L'INFERN ÉS EXOTÈRMIC"

PD: L'alumne va obtenir Matrícula.

L'erudició poc convincent d'El Temps

**Confondre l'Eclesiastès amb
l'Eclesiàstic o la gimnàstica amb
la magnèsia**

Antoni Pou, osb. apou@santuari-montserrat.com
12/09/2002

Un alumne de les meves classes d'introducció bíblica em va portar una fotocòpia d'un article publicat per una coneguda revista valenciana que prefereixo no esmentar, ja que la tinc en molta estima i no és responsable de tot el que escriuen els seus articulistes. Feia poc, en una de les meves classes, havíem estudiat els llibres sapiencials i havíem parlat breument del llibre del Qohèlet (també anomenat Eclesiastès) i del Siràcida (o Eclesiàstic).

El jove estudiant em va venir amb les mans al cap pel desbarat que havia llegit. L'articulista en qüestió es volia donar una patina d'intel·lectualitat, i per això se li va ocórrer parlar de la Bíblia, i en concret del Qohèlet.

Fins aquí cosa molt lloable, ja que certament la Bíblia és un gran clàssic de la humanitat i, a causa de la poca cultura religiosa del nostre país, pocs assagistes tenen el valor d'utilitzar-la com a font d'inspiració o per agafar-ne alguna frase brillant de sentit comú i de bellesa inigualable, amb l'objectiu d'aixecar el nivell estilístic de l'escrit. La tesi del nostre periodista era que l'autor bíblic proposava una ètica quasi atea o agnòstica, lluny de la interpretació moralitzant de l'Església catòlica. Qui hagi estudiat una mica a fons el llibre i conegui el seu context històric i religiós del segle III abans de Crist trobarà aqueixa interpretació totalment anacrònica; i el qui s'endinsa en l'estudi seriós del text, malgrat les seves frases del seu Escepticisme proverbial ("vanitat i més vanitat, diu el Qohèlet, tot és efímer, tot és en va" Coh 1,2), trobarà frases tan piadoses com aquesta: "On hi ha massa somnis, abunden les vanes il·lusions i la xerrameca. Tu, però, sàpigues reverenciar Déu" (Coh 5,6).

meca. Tu, però, sàpigues reverenciar Déu" (Coh 5,6).

Però encara no hem esmentat el desbarat que ha motivat que jo avui parli del Qohèlet. Resulta que el nostre escriptor, per alligonar els seus lectors en cultura religiosa, ja que suposava que ningú no sabia ja qui és l'Eclesiastès, en fa una petita definició històrica. I comença: "L'Eclesiastès, o també el Siràcida..." Ai las! Que aquí ens ha confós l'Eclesiastès (El Qohèlet, del segle III abans de Crist) amb l'Eclesiàstic (també anomenat el Siràcida i del segle II abans de Crist). I això és el que el meu estudiant de primer nivell d'introducció bíblica va captar de seguida i m'ho va venir a mostrar espantat pel que veien els seus ulls.

Per una part, doncs, vaig estar content de comprovar que algú de la meua classe havia pescat alguna cosa del que els hi volia comunicar, i també del que semblava un despertar de la cultura religiosa al nostre país. Filòsofs i literats de tot el món s'han interessat per la Bíblia. Només cal esmentar Paul Ricoeur, a França, o Umberto Eco, a Itàlia. Quan els nostres assagistes de revistes i diaris s'interessen pels clàssics i la Bíblia, bona senyal, perquè vol dir que augmentem el nivell cultural... ho facin d'una manera confessional o crítica, tan se val. Però per un altra banda em vaig desil·lusionar: confondre l'Eclesiastès amb l'Eclesiàstic... Això és com confondre la gimnàstica amb la magnèsia!

2001-2002 E-cristians.net

«La vigò d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen» (de Bono). «Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols allò viu pot anar contracorrent» (Chesterton). «El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit» (Gibran). «L'audàcia sense seny és perillosa, el seny sense audàcia, inútil» (Le Bon). Ω

Solidaritat amb Batasuna

"La democràcia pretén fer callar les armes perquè parlin les urnes. I per fer parlar les urnes, cal que tinguin veu i vot les diverses opcions enfrontades". Aquestes dues premisses de Josep Gifreu, catedràtic de comunicació a la Universitat Pompeu Fabra, contenen tota la sensatesa necessària per impugnar la il·legalització de Batasuna. Ja no importaria dir res més. Però és bo, per higiene mental i amor a la democràcia, parlar-ne un poc més.

La proscripció de Batasuna és una barbaritat per, almenys, onze raons: a) ho és perquè deixa 200.000 bascos sense representació política; b) perquè menyspreja la voluntat del poble basc (el principal afectat per la mesura) i del seu parlament; c) perquè Batasuna diguin el que diguin no és ETA; d) perquè no es tracta d'una

organització racista ni de bel·lador de la democràcia, sinó tot el contrari: l'esquerra abertzale reclama més democràcia per a Euskadi i més igualtat entre les comunitats nacionals d'Europa; e) perquè els polítics estan per resoldre problemes, no per crear-ne de nous; f) perquè dona la raó a ETA, que basa la seva lluita en la impossibilitat d'assolir objectius legítims per mitjans pacífics; g) perquè converteix en no-democràtiques totes les conteses electorals que hi haurà a partir d'ara a Euskadi sud, que es veu abocada al caos; h) perquè convida a incrementar la pressió violenta sobre els càrrecs electes del PP i del PSOE al País Basc; i) perquè el procés d'il·legalització esborra la divisió de poders que és a la base de tot estat de dret i democràtic; j) perquè el bandejament de Batasuna conculca els

drets fonamentals d'associació política, de manifestació i de llibertat d'expressió; i k) perquè, allà on hi ha un conflicte polític, l'exclusió d'una de les parts enfrontades només contribueix a radicalitzar les posicions, agreujar el litigi i allargar el sofriment: els focs no s'apaguen amb gasolina.

La proscripció de Batasuna és un atac contra l'autogovern basc i contra el nacionalisme, contra la democràcia i contra la pau. La identificació entre ETA i Batasuna és una de les falsedats justificadores del procés. Així mateix, la distinció entre demòcrates i no demòcrates és una altra de les trampes per intoxicar l'opinió pública. A Euskadi, totes les parts implicades en el conflicte tenen, des de la pròpia trinxera ideològica, arguments per acusar l'adversari de no ser demò-

crata. Els uns diuen que no ho són perquè simpatitzen amb ETA, i els altres tampoc ho són perquè neguen als bascos el dret a decidir el seu present i el seu futur. Fa de mal dir qui és demòcrata i qui no ho és a Euskadi. ETA segur que no ho és; però el PP i el PSOE tampoc, perquè volen fer desaparèixer del mapa l'adversari polític i neguen als bascos el dret a construir en llibertat el seu país.

Volem posar de relleu la manipulació que els mitjans d'«informació» exerceixen sobre l'opinió pública per justificar el setge contra Batasuna. Una manipulació que s'exerceix ocultant evidències, tapant veus i traient frases de context. Vet aquí una evidència esborrada: Batasuna ha fet i fa propostes de pau; el PP i el PSOE, no. Una veu tapada: la dels dirigents de Batasuna, les propostes dels quals són absents

de la quasi totalitat de mitjans de comunicació. Unes frases fora de context: les de Xabier Arzallus, que, extreïtes del seu discurs, semblen bestieses.

La il·legalització de Batasuna allunya Euskadi de la pau. De res ha servit recordar que la legalitat del Sinn Féin (i la legalització, els anys noranta, dels referents polítics dels dos grups armats unionistes a l'Ulster) proporcionà a Toni Blair interlocutors per a la negociació i féu possible el procés de pau a Irlanda del Nord.

A la pau s'hi arriba per la via del diàleg i la negociació, amb un compromís conjunt sobre la base dels drets humans, la justícia i els principis democràtics. Que n'ets de lluny, Irlanda! Ω

Col·lectiu Felanitx per la República

MANACOR

Fa 17 anys que n'Eduard Hernández, amb els seus fills regenta la Fàbrica de marbres i granits Esgramar al carrer de Sant Miquel de Manacor. Tel. 971 845 303

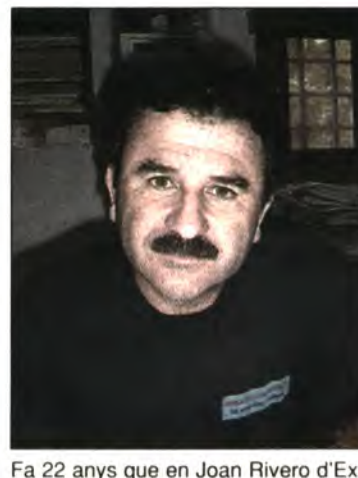
Fa 30 anys que en Miquel Sunyer, amb en Pere Ortiz i en Pere Cabrer, regenta la Mobleria Manacor a la Plaça de la Indústria del poble. Exporten a la Península i a les Balears. Tel. 971 550 627

Fa 16 anys que en Jaume Sureda regenta la Fusteria Armaçons al carrer de sant Rafel de Manacor. Fa els esquelets dels sofàs i les butaques. Tel. 971 555 350

Fa un any que en Bernat Gelabert i n'Antoni Riera han traslladat el seu taller des de Cala Millor al carrer de Ramiro Maetzu de Manacor. Adoben televisors. Tel. 971 559 000

Fa 22 anys que en Joan Rivero d'Extremadura regenta el Taller Refrigeració Manacor a l'Avinguda de Portugal. Refrigeració industrial, aire condicionat, maquinaria per a la hostaleria... Tel. 971 844 868

La cultura a Menorca: cartes a Irene Coll i Francesc Calvet

El III Encontre de Poesia dels Països Catalans (1)

MIQUEL VANRELL

Miquel López Crespí probablement, és el comentarista polític més informat de tots els que es dediquen a l'anàlisi d'aquesta activitat, i, les seves opinions, elaborades des dels seus coneixements i de la seva passió per la política, tenen una alta credibilitat.

Benvolguts amics. Ambdós sabeu que no és el mateix "per la platja" que "per a la platja". Ni, referint-se a Mario Conde, "alimentar el seu ego i la família" que "augmentar el seu ego i la família". Escriure una paraula per una altra, suprimir alguna lletra a afegir-ne, pot ser un entrebanc per tergiversar o fer intel·ligible una frase. Fins i tot, traslladar de lloc un signe tan esquifit com una coma, també pot ser demolidor. Això, passa, de vegades, en els engranatges de les impremtes o els dimonis de les rotatives en fan de les seves, com a la carta de divendres passat on a "Per la platja" s'hi va colar la preposició "a", i "augmentar" va substituir a "alimentar".

Aclarit això, us he de contar que

L'Ajuntament des Castell saludava amb pancartes enmig del carrer el III Encontre de Poesia dels Països Catalans.

he tengut una llarga conversa amb el poeta de les Illes que més premis a guanyat de poesia i narrati-

va, l'escriptor mallorquí Miquel López Crespí, participant molt actiu en el darrer Encontre de Poe-

sia. I dic molt actiu perquè, posteriorment, ha publicat molts i extensos articles a diferents mitjans de comunicació sobre l'esmentada trobada de poetes dels Països Catalans, as Castell, de la que en va ser un dels participants.

En López Crespí és un escriptor molt prolífic. Té publicats més de quaranta llibres i escriu articles a dojo a diaris i revistes. Publica una columna política (i, més esporàdicament, una de cultura), en el diari El Mundo, des d'on analitza, des de la seva perspectiva progressista, la cosa pública a Balears, principalment les actuacions internes i externes dels partits que formen el pacte de Progrés, de la manera més crítica i objectiva possible. Probablement, és el comentarista polític més informat de tots els que es dediquen a l'anàlisi d'aquesta activitat, i, les seves opinions, elaborades des dels seus coneixements i de la seva passió per la política, tenen una alta credibilitat.

Els organitzadors dels Encontres de Poesia hem d'agrair a Miquel López Crespí la seva abundant difusió a nivell de les Illes, d'aquest tret cultural que, a través de l'Ateneu des Castell, heu estatuint.

Els organitzadors dels Encontres de Poesia hem d'agrair a Miquel López la seva abundant difusió a nivell de les Illes, d'aquest tret cultural que, a través de l'Ateneu des Castell, heu estatuint. Sabem que altres participants no

han estat tan mediàticament esplèndids. És clar que no tenien cap obligació de ser-ho, però pel fet que en David Castillo, responsable de les pàgines culturals de l'Avui, fos un destacat participant a l'acte públic, esperàvem que tendria la deferència de publicar, a les pàgines que dirigeix, uns comentaris dels Encontres, possiblement un dels recitals més concorreguts de tots els que es fan i desfan als Països Catalans. Reunir, avui, més d'un centenar de persones en un recital poètic és un fenomen literari a tenir en compte.

Naturalment que la categoria dels participants, especialment la d'en David Castillo (es va demostrar en la seva intervenció), era un estímul per a l'assistència.

Tampoc na Susanna Rafart (he llegit, per aquestes pàgines, un excel·lent article seu sobre l'exposició d'en Toni Vidal) no ha tengut la generositat d'escriure unes línies a les pàgines de l'Avui, on hi col·labora assíduament, sobre l'acte en què va participar. En Sam Abrams, presentador de l'Encontre, no ha dit ni "mu" a la seva columna cultural. Llàstima d'aquest silenci. La publicació de només unes línies hagués estat una ajuda inestimable per difondre aquesta exitosa activitat literària més enllà de Menorca, organitzada precisament per a la promoció d'aquest gènere que els esmentats practiquen amb tant d'èxit.

Una abraçada Ω.

SALAMANCA BLOOD PAPERS
volem els papers

Concentració
15 d'octubre de 2002
dos quarts de vuit del vespre
al Pla de Palau
(davant de la Delegación del Gobierno español)
Barcelona

Comissió de la Dignitat
Bústia postal 9034
08080 Barcelona
dignitat@partal.com
Aportacions: 2100 3936 35 0100089647

MANACUR HIERROS

- REIXES
- BARANES
- FEINES EN FERRO FORJAT
- FEINES PER ENCÀRREC
- ARRAMBADORS
- MOBLES

C/Pilar, 30 • MANACOR
Tels. 971 84 55 40 • 610 65 16 40

Passeig del Mar, s/n • Platja des Carregador • Tel. 971 13 57 45 • PALMANOVA

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1542-1543.

PER RICARD COLOM

De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge.

Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la*

boñigas de Castilla son oro en Aragón).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colum.htm>

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la "*leyenda negra inventada por los luteranos*".

"*Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios*", però en realitat "*picaros, soplones, inquisidores y caciques*". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "*Leyenda Negra*", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enracinat oficial són "*exageraciones de los enemigos de España*" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar

els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

11-3-1542: L'expedició de Cabeza de Vaca arriba a Asunción.

24-6-1542: Orellana afirma haver lluitat "contra les amazones" prop del riu Amazones ("Pueblo de la Calle").

1542-1544: Quarta Guerra entre el Kaiser i França, la qual s'ha aliat amb Turquia, Dinamarca i Suècia i ataca els imperials.

1542: Carlos havia aconseguit 450 milions de maravedins de les Corts castellanes i havia reforçat les relacions amb Portugal mitjançant el casori de l'hereu Felip amb Maria de Portugal i amb el compromís de la princesa Juana amb Dom João Manoel, i es prepara per a la 4ª guerra contra França. El Condestable de Castella defensa la frontera euskalduna, el Duc d'Alba la catalana, tot fortificant-se a Perpinyà. El Marquès del Vasto defensa el Milanesat i la Padània. Maria d'Hongria resisteix a Flandes, però els francesos, amb l'ajut del Duc de Clèves, hi arrassen moltes comarques. És llavors quan el Kaiser decideix acudir en ajut de sa germana Maria.

Les tropes franceses assetgen Perpinyà.

Un terç dels nordcatalans són occitans (sobretot gascons) o francesos: uns 7 ó 8.000. A Perpinyà, uns 1256. Aquesta població ajuda a la penetració d'idees (calvinisme dels hugonots) i fa augmentar el nombre de bandolers. Aquests immigrants solen ser pobres i sens ofici, jornalers i aprenents, i també n'hi ha al litoral i prelitoral de la Catalunya central.

Corts catalanes i valencianes a Montsó (l'Aragó catalanoparlant). Les Corts catalanes potencien la Diputació amb dures penes a deutors.

Els catalans protesten una pragmàtica que obliga a embarcar en naus castellanes als ports de Castella. Carlos I permet així comerciar amb Amèrica als catalans però indirectament.

Els estudiants barcelonins es planyen al conseller en cap de la manca de professors competents, i s'oposen a l'en-

trada dels dominics, titllats de "bárbaros sofistes criats entre inhumanes lletres". Al final atenyen llurs fites.

El teòleg valencià Cosme Damià Hortolà, nomenat catedràtic de l'Estudi General de Barcelona.

El jurista valencià Lluís Gómez publica "De pactis et contractibus".

Mor el pintor valencià Felip Pau de S. Leocadio, autor de la portada del "Llibre dels Furs".

Mor Joan Boscà, escriptor català acastellanat, traductor d'"Il Cortegiano". Henry VIII, assumeix també el títol de rei d'Irlanda.

Butlla "Libet ab inicio": La Inquisició és implantada a tota l'Església Catòlica. Restabliment de la Inquisició al Vaticà.

La Inquisició, principal arma omnimoda del cesaropapisme espanyol.

"...sota cap pretext...un indi no podrà ser reduït a esclavatge" (Carlos I): paper mullat davant els interessos creats per l'avarícia i les necessitats de guerres per la intolerància i el poder.

Van començant a esser descobertes les mines d'or inques.

Guerres civils del Perú.

Els espanyols pretenen fer del país Maia a una nova Extremadura i funden Mèrida al Iucatan, damunt una ciutat indígena. Pedro Alvarado funda Guatemala, també cala maies.

Els mercaders portuguesos arriben al Japó.

1542?: "Brevísima relación de la destrucción de las Indias", de Fra Bertomeu Casaus/de las Casas: "En estas ovejas mansas...entraron los españoles...como lobos e tigres y leones crueles".

VIDEOMATIC
Manacor

Avinguda Salvador Joan, 67 • MANACOR
Tel. 607 349 200

Viajes Aliaga S.A. BAL-345

Venta de Billets d'avió i vaixell

Plaça del Migdia • 07182 EL TORO
Tel. 971 232 022 • Fax: 971 232 237 • aliaga@juniper.es

Instal·lacions Elèctriques

ANTENES TV I SATÈLIT
SONORITZACIÓ
PORTERS AUTOMÀTICS

Televés

FERSEHANTENNE
UND
SATELITENANTENNE

Avda. Salvador Joan, 68
Tel. 971 84 31 21
Mòbil 609 61 61 42
MANACOR

simos...y otra cosa no han hecho de 40 años a esta parte, hasta hoy, e hoy en este día lo hacen, sino despedazallas, atallas, angustiallas, afligillas, atormentallas y destrui-llas...La causa por la que han muerto y destruido (islas y sus indígenas)...por la insaciable codicia e ambición que han tenido".

7-1542 : Catalunya es veu obligada a acollir i ajudar l'Exèrcit del Duc d'Alba en defensa de la Catalunya Nord contra la invasió francesa.

1542-1543: "Nuevas Leyes" de la Corona per als indis, influïdes per B. Casaus, contra els abusos de les "encomiendas", que provoquen revoltes de "comendadores" avariciosos per escanyar indis. Preparades a la Junta de Barcelona, malgrat dir-se "de Burgos".

Constitució del Virregnat de Lima.

1543: Inici de l'escalada de violència bandolerista al Principat, durament reprimida per les autoritats. Execució de la colla d'en Moreu Cistellés a Barcelona.

Llarg setge de Perpinyà pels francesos. Un camí aixecat el setge hi són fetes representacions d'una tragèdia "Delp-hinus".

Atacs pirates des d'Algèria contra Cadaqués i Palamós, les quals són saquejades. També ataquen Cotlliure, Roses (l'Empordà), la Vila Joiosa (la Marina Baixa), Alacant, Eivissa, Guardamar (Baix Segura).

L'Abat de Poblet, Pere de Queixal, empresonat al Castell de Xàtiva.

Fernando de Loazes, fiscal de la Inquisició a València, és nomenat bisbe de Lleida a proposta de l'Emperador, després d'haver ocupat la diòcesi d'Elna (Rosselló).

PAULUS III.

Paulus III ofereix al Kaiser en entrevista personal, sense èxit, de comprar el Milanesat per dos milions de ducats. Tot seguit travessa Carlos Alemanya i ocupa les terres del Duc de Clèves, qui no té més alternativa que demanar el perdó imperial, gràcia que li és concedida a més de la mà de sa neboda, filla de son germà Ferran, rei de romans. Ara Carlos I romandrà fora de la Península durant 13 anys. A la Península governa ja com a regent son fill Felipe II, qui ha fet ja els 16 anys, assistit per consellers designats.

Reconquesta de Gelderland (Països Baixos) per al Kaiser.

Apareix "De Veritate Fidei Christianae", de Joan Lluís Vives.

Publicació en llatí de la "Sintaxi" d'Erasmus a Barcelona.

Publicada a Nuremberg l'obra "De revolutionibus orbium terrarum", de Nicolau Copèrnic, on afirma que els planetes giren al voltant del sol.

Gualpa, un amerindi, descobreix casualment el jaciment d'argent de Potosí, que serà el principal suport econòmic de la Corona durant molts anys, i que durà molts milers d'amerindis a l'esclavatge i a la mort a les mines. Es tracta de tot un tossal pelat d'una tonalitat especial.

Sublevació araucana, dirigits per Caupolican, contra els invasors espanyols amb pólvora i ferro.

Cabeza de Vaca funda una base a Puerto de los Reyes per explorar l'alt Paraguai.

1543-1544: Lloctinença al principat del "chancillers" major de Castella Juan Fernández-Manrique de Lara, marquès d'Aguilar de Campo.

1543-ca. 1633: Època de grans violències al Principat, per bandolerisme, bandositat i enemistats. Ω

El remer

Fruit de la tasca de col·laboració internacional duta a terme per La Berruga, l'agost de l'any 2000 es va celebrar una competició amistosa de rem entre l'equip de La Berruga i la seva homòloga japonesa "Li Bony".

Els remers japonesos es van destacar des del començament. Van arribar a la meta una hora abans que l'equip català.

De tornada al país, el comitè executiu d'esports es va reunir per a analitzar les causes de tan desconcertant i imprevist resultat.

Les conclusions van ser:

1) En l'equip japonès hi havia un cap d'equip i 10 remers.

2) En l'equip berrugú hi havia un remer i 10 caps d'equip.

La decisió va passar a l'esfera de planificació estratègica per a l'any següent, amb una estructuració que calaria en el fons de la delegació.

Així, doncs un cop reforçat l'equip es va demanar la corresponent revenja. Un altre cop, l'equip japonès va tornar a avançar-se des del començament. Aquesta vegada l'equip de La Berruga va arribar dues hores més tard.

La nova anàlisi del Comitè Executiu va tirar els següents resultats:

1) En l'equip japonès hi havia un cap d'equip i 10 remers.

2) Al nostre equip, després dels canvis introduïts pel departament de Planificació Estratègica, la composició era la següent:

- * Un cap d'equip
- * Dos assistents del cap d'equip
- * Set caps d'unitat
- * Un remer

La conclusió del comitè va ser unànime i lapidària: "El remer és un incompetent". En conseqüència, el comitè va decidir castigar el remer llevant-li "tots els bons i incentius pel fracàs aconseguit".

L'any 2002 hauria de ser el de la revenja definitiva del nostre honor.

El departament de Noves Tecnologies i Negocis havia posat en marxa un pla destinat a millorar la productivitat, introduint noves modificacions en l'organització que generarien, sense cap mena de dubte, increments substancials d'efectivitat, eficiència i eficàcia. Serien la clau de l'èxit.

El resultat ha estat novament catastròfic. L'equip català va arribar tres hores més tard que el japonès. Les conclusions van revelar dades esgarri-foses:

1) Per a desconcertar, l'equip japonès va optar per l'alineació tradicional: un cap d'equip i 10 remers.

2) L'equip de La Berruga va utilitzar una nova formació innovadora integrada esta vegada per:

- * Un cap d'equip.
- * Un auditor de qualitat total
- * Un facilitador
- * Un assessor de "empowerment"
- * Un supervisor de "downsizing"
- * Un analista de procediments
- * Un tecnòleg
- * Un controlador
- * Un cap d'unitat
- * Un cronometrador
- * Un remer

Després de diversos dies d'esgotadores reunions i profunda anàlisi, La Berruga fa la següent declaració pública:

"Donada la manifesta incompetència i passotisme del remer del nostre equip, aquest ha estat acomiadat de l'equip de rem i de la seva feina a La Berruga. Per a l'any que ve, recorrerem a la contractació d'un nou remer, però a través d'un contracte de "outsourcing", amb l'objecte de no tenir que torejar amb el sindicat i no estar lligat a convenis laborals anquilosats, que sens dubte, degraden l'eficiència i productivitat dels recursos. Visca La Berruga!"

La Berruga, és empresa posseïdora de la ISO 9001, 9002 i 9003, La World Classe A, la Ford Q-1... Ω

NOU CURS ESCOLAR I IMMIGRACIÓ

Començam un nou curs escolar, amb una situació general prou més favorable que la que s'havia produït en anys anteriors, amb la gran majoria dels professors als centres i amb les dades més o menys ben quadrades. Però ens trobam, de manera acusada, davant un repte nou, que encara no hem sabut resoldre: el tractament educatiu de la immigració.

La qüestió no seria excessivament problemàtica (no ho seria més del que ho és a França, Itàlia o Castella) si no fos perquè aquí encara tenim un contenciós important per resoldre, no només en el sistema educatiu, sinó en el conjunt de la societat: la normalització de la llengua catalana. En l'àmbit educatiu, aquesta normalització ha fet algunes passes importants, a Eivissa i Formentera, però encara és lluny de la situació de la part forana de Mallorca o de l'illa de Menorca (que, al seu torn, són prou lluny de tenir per al català la mateixa normalitat de què gaudeix el castellà a Toledo o el francès a Orleans).

Quan hi ha, a Eivissa, alguns centres que, amb penes i treballs, han aconseguit establir un ensenyament vehiculat en llengua catalana (molt poquets, tot sigui dit de passada), ens trobam que cal acollir immigrants recents, sense comptar amb els mitjans necessaris per acollir-los adequadament.

Com a educador, discrep totalment que els immigrants recents (que no entenen ni parlen la llengua catalana) s'hagin de trobar en els mateixos grups-classe que els estudiants escolaritzats a Eivissa de fa temps. L'experiència ens demostra que l'experiència suposadament integradora constitueix un autèntic fracàs: l'al·lot argentí, equatorià, magrebí o filipí que estudia en un grup-classe ordinari no pot seguir normalment les classes, per una qüestió de llengua, ni aprèn bé la nostra llengua, ni s'adapta amb normalitat al nostre sistema educatiu. La conseqüència sol ser, efectivament, que aquests al·lots "pareix" que estan "integrats", perquè com-

parteixen espai amb els estudiants eivissencs, però, en realitat, no hi estan, i això repercuteix en els seus estudis i constitueix un greu perjudici per a ells mateixos.

Per a una correcta integració dels estudiants immigrants recents (i, encara, hi hauríem de comptar aquells que fa cinc o sis anys que són a Eivissa i encara no tenen ni idea d'on han aterrat!), caldria habilitar aules d'acollida especials (seguint el sistema de Suïssa o d'alguns països del nord d'Europa). En aquestes aules, al llarg de tot un any, aquests joves rebrien classes intensives de llengua catalana (unes vint o vint-i-cinc hores setmanals, combinant estratègies modernes d'ensenyament de llengües, amb l'ús d'audiovisuals, sortides escolars, etc), algunes classes de coneixement d'Eivissa i Formentera, i algunes hores d'adaptació sociocultural (on haurien d'aprendre els usos i costums de la societat europea, i els valors que, de comú acord, consideram ara irrenunciabls per a la nostra societat). Al cap d'un any, en condicions de normalitat, aquests estudiants es podrien integrar en un grup-classe ordinari, i seguir els estudis amb un aprofitament normal.

Algú ens podria retreure que, en aquestes condicions, qualsevol immigrant, pel fet de ser-ho, perd un any en els seus estudis. Efectivament, quan hom canvia de país, llengua, cultura, etc., resulta imprescindible dedicar un temps a adaptar-s'hi (un any és el que se sol fer per Europa). Si no es "perd" aquest any, probablement s'acabin perdent tots els estudis en el seu conjunt, possiblement s'acabi perdent la possibilitat de rebre una educació formal semblant a la que poden tenir els autòctons. La proposta de les aules d'acollida constitueix senzillament un plantejament per fer possible que els immigrants s'integrin en el nostre sistema educatiu i que, per tant, estiguin en igualtat de condicions amb la resta de ciutadans de les nostres illes. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Cada bomba d'ETA contra el nostre país és un torpede contra la línia de flotació de l'independentisme català. L'articulista condemna l'atemptat de Vic i explica com, en nom del seu partit, va demanar a ETA, fa sis mesos, que no actuessin més a Catalunya

ETA, Kataluñatik kanpora! (*)

JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA

Feia mesos que tenia por d'haver de redactar aquest article. Por de tornar a defensar les raons dels catalans amb la nostra arma més potent, la paraula.

Por de contraposar els arguments a les bombes. Però he vist el de Vic.

He sentit el de Vic. He patit el de Vic. I no puc callar. He d'alçar la meua veu d'independentista contra la d'uns altres pretesos independentistes.

M'he de fer sentir, amb els qui defensem el dret de tots els pobles del món a decidir el seu present i el seu futur sense ingerències, enfront d'uns estrangers que volen fer creure que fan voleiar el mateix estendard, però que ho fan amb violència i al meu país. ¿En nom de què? ¿En nom de qui? ¿Amb quin dret? ¿Qui us hi autoritza?

Cada terra fa sa guerra, i aquesta no és la vostra terra, ni aquesta forma de lluitar és la nostra. Heu tornat a esquitxar de sang innocent aquest país. Heu tornat a interferir el nostre lentíssim procés cap a l'alliberament nacional, sense importar-vos gens ni mica la nostra situació com a poble, l'estat de la nostra consciència col·lectiva, la complexitat enorme del nostre context, les dificultats constants en què hem de potenciar el nostre missatge tots els que, des de sempre, contra tota adversitat, treballem perquè un dia la nació catalana figuri amb un color propi en el mapa d'Europa. Heu demostrat rifar-vos del concepte d'internacionalisme i que la solidaritat

entre els pobles, fins i tot entre els pobles oprimits, ocupats, espoliats, esquarterats, pels mateixos estats, com és el cas basc i català, se us en ben refot.

No obeïu altra lògica que la vostra, ni altres interessos que els vostres. Però, ¿sobre què podeu basar una lògica que menysté, amb tota impunitat, amb una fatxenderia típicament espanyola, la lògica dels altres, a casa seva? ¿Quins poden ser aquests interessos que van, objectivament, contra els interessos d'un altre poble, tan oprimat com ho pugui estar el vostre, en el seu propi territori? A veure si d'una punyetera vegada, al marge de la dialèctica, tan espanyola, per cert, dels punys i les pistoles, sou capaços d'entendre-ho: els bascos no sou espanyols. D'acord. Però els catalans, tampoc. I amb accions com aquesta no feu més que espanyolitzar Catalunya.

Convertiu els Països Catalans en terra enemiga i els seus habitants, en gent hostil. I no ho som. Hauríeu de saber-ho.

Cada bomba vostra al nostre país és una bomba contra el poble català, un torpede contra la línia de flotació de l'independentisme català. Els avenços polítics que anem fent, la victòria progressiva en les consciències dels ciutadans que anem aconseguint, dia rere dia, s'ensorren gràcies a vosaltres. Som nosaltres els que hi sortim perdent. És la Catalunya nacional, i les persones concretes, qui en pateixen els estralls, i no pas Espanya i tot el seu aparell. Però això no sembla importar-vos. Tant se val, pel que es veu, que amb l'estultícia de les vostres accions ens perjudiqueu

a nosaltres i esmicoleu el nostre tradicional sentiment de simpatia cap al poble basc. Amb la vostra mala traça ens ho feu impossible. Si us paguessin per fer-ho pitjor, de segur que no aconseguirien de fer-vos excel·lir en la vostra imperícia. I heu anat, precisament, a Osona, allà on el nivell de consciència nacional és més elevat, allà on l'independentisme polític obté uns millors resultats electorals i on les forces de disciplina espanyola estan més afeblides.

Sabem en quina situació es troba Euskadi. Patim amb el poble basc el drama d'un poble condemnat a l'anorreament de la seva condició nacional. Sofrim al seu costat l'horitzó enfosquit d'una llengua minoritzada, d'una cultura ofegada, d'una nació esbocinada. En coneixem el dolor, perquè també és el nostre, però no anem a Euskadi a interferir en el seu procés. És el seu país, no el nostre. Lluintant per nosaltres, a casa nostra, a la nostra manera, som solidaris amb la seva causa i amb la de tots els pobles del món que volen ser lliures. I, de la mateixa manera que no pretenem imposar la nostra lògica a casa d'altri, no podem admetre que altres ho facin a la nostra.

Ja entenem que cal forçar una negociació política. Que és insostenible l'angoixa de mig miler d'empresonats i el neguit de dos mil exiliats.

Però, ¿és que us penseu de debò que facilitareu l'accés a una sortida pactada posant-vos en contra, fins i tot, dels qui, compartint els objectius, s'oposen als procediments? Per

temperament personal, per convenciment ideològic i per eficàcia política, sóc contrari a la violència. A tota violència. Sobretot a violència institucionalitzada, envernissada, dels estats. Però també a la dels oprimits. Sobretot quan, com en el vostre cas, els oprimits han perdut el sentit de l'orientació i maten indiscriminadament, infants inclosos.

Res del que ara us comento no us ve de nou. Vaig dir-vos-ho, fa mig any, en un indret d'Euskadi, quan, en nom del meu partit, vaig demanar-vos, formalment, que no actuéssiu més al meu país. Heu respectat la petició durant sis mesos. Ara, només em veig amb cor de demanar-vos que, quan vulgueu atemptar contra Espanya, us situeu, prèviament, en el mapa. Els catalans n'estem més que farts de constatar, al llarg de la història, com hi ha qui es veu legitimat per decidir en nom nostre. I el nostre futur, i el nostre present, en pau i llibertat, només ens correspon a nosaltres. No cedim la decisió als espanyols. Però tampoc no us la cedim a vosaltres. Només els catalans podem parlar, i decidir, en nom de nosaltres mateixos.

Això, i no pas una altra cosa, és el dret a l'autodeterminació nacional. Un dret pel qual, a Euskadi, molta gent ha donat la vida i ha lluitat amb totes les seves forces. Als Països Catalans, també. Perquè ningú no té dret a suplantar la nostra pròpia veu. Vosaltres, tampoc. Ω

(*) ETA, fora de Catalunya!

E

PER MATEU LLOPIS

Després de perdre les eleccions al País Basc, i mostrant un cop més (per si encara calia) que la democràcia burgesa no és més que l'instrument de domini de la burgesia, el PP ha decidit que calia passar a una altra fase, qualitativament superior, més ofensiva, de les operacions encaminades a assolir el seu objectiu: posar fi a una de les assignatures pendents de l'Estat espanyol, el «problema» basc. A banda d'això, al PP li ha anat d'allò més bé l'augment generalitzat en la persecució de la dissidència que el primer món ha desfermat després dels atemptats de l'Onze de setembre del 2001.

Efectivament, el neofranquista govern del PP, per mitjà del jutge Garzón, ha iniciat una insensata onada repressiva en forma de persecució que afecta bona part del teixit social del País Basc. Ja no és tracta tan sols d'il·legalitzar un partit polític amb representació parlamentària, fet insòlit en una «democràcia»; les mesures garzonianes també afecten als elements drets de reunió, associació i lliure manifestació de tot aquell que no faci «adhesión inquebrantable» als principis del «constitucionalismo».

Itot plegat presentat, pràcticament, com a mesures encaminades a acabar amb una banda de delinqüents mafiosos i les seves xarxes de suport; cosa que no s'aguanta per enlloc quan hom veu les imatges de les multitudinàries (malgrat piqui a alguns...) manifestacions de suport a Batasuna i la diversitat de gent que apleguen: homes, dones, jovent, gent gran... Tots són una colla de

Cap a on anem?

«terroristes»? Si us plau, una mica de seriositat...

Caldria que Garzón guardés el seu zel per millor causa i es dedicés a perseguir les bandes de filonazis que pululen per tot arreu, i que de veritat amenacen seriosament la vida de la gent corrent.

Simultàniament, el Fiscal General de l'Estat, Jesús Cardenal, no té cap problema a manifestar que tot plegat del que va és de «liberar una parte de España de la amenaza nazi». Deixant de banda això de l'amenaça «nazi»... a qui no li fa por, sincerament, que després d'aquestes paraules vinguin aquelles de tan infausta memòria: «Y les daremos el honor de ser gobernados con las mismas leyes que el resto de

España». Recordeu? Jo tremolaria, la veritat.

Per acabar-ho d'adobar, el senyor Aznar, amb l'orgull del pare que ha casat exitosament la seva filla davant tota l'Europa del Capital, anuncia que acabarà amb els «petits delictes que amarguen la vida dels ciutadans». Tan sols li faltava dir, dels ciutadans honrats, i tots sabriem a qui es refereix... Què vol dir això? A mi em fa por pensar qui caurà en el sac de la «petita» delinqüència que pensa «escombrar» Aznar. Tocarà el rebre als captaires, als músics de carrer, a les paraides de llibres anarquistes que ja no trobem a la Rambla de Barcelona, sinó al carrer Portal de l'Àngel? Sincerament: no us recorda tot plegat la «Ley de vagos y maleantes»? Torno a tenir por.

El que més em sorprèn, m'indigna i m'entristeix de tot plegat és que la resta de la classe política, alguns dels quals han patit la repressió franquista, tan sols ofereixen una resistència «testimonial» a aquesta autèntica feixització de l'Estat (que no recorden que va passar a la República de Weimar quan Hitler arribà al poder?). Potser és que ja estan tan avesats a passar per l'adreçador que sempre han marcat els transfranquistes des de la Transició que hom ja ha perdut capacitat (i possibilitat) de reacció.

Potser és que tenen por de caure en el bandol dels «no-demòcrates». Que ja no recorden allò de Brecht?: primer foren els jueus, però com que jo no era jueu... Després s'endugueren els comunistes, però com que jo no era comunista... Després se m'emportaren a mi...

O potser és que l'Europa «civilitzada» creu que amb la victòria de fa mig segle sobre el nazisme l'amenaça del terror i la barbàrie quedaren conjurades pels segles dels segles.

Cap a on anem? Em fa por pensar-ho.

Fa temps vaig llegir que en Joaquim Maurin, al final de la seva vida, i després de l'experiència dels crims stalinians, abjurà de dir-se comunista. D'ara endavant seria «demòcrata». Què diria ara, que en nom de la democràcia s'il·legalitzen partits polítics? Potser faria com una de les poques ments lúcides que ens queden, en Ricard Vinyes, que ens recorda que «el comunisme, un dels grans temes del segle passat, no és només Ceausescu tombat per la multitud en una plaça de ciment.» Ω

Mateu Llopis

El secretari general d'ERC creu que les informacions de l'ABC pretenen criminalitzar l'independentisme català perquè no entri a la Generalitat

Carod exigeix a ETA que «deixi de matar a Catalunya i a tot arreu»

El secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, acompanyat per la cúpula del partit (Joan Ridao, Marta Cid, Carles Bonet, Joan Puigcercós i Josep Huguet), ha assenyalat, en referència a les informacions aparegudes avui al diari ABC, que «nosaltres ens hem reunit amb Batasuna, no amb ETA. I és clar que ens voldríem reunir amb ells per dir-los que deixin de matar». Carod ha explicat que l'objectiu de la trobada, celebrada l'any passat després de l'onada d'atemptats terroristes a Catalunya, va ser donar la visió d'ERC sobre el conflicte polític i expressar el rebuig frontal a l'ús de la violència amb finalitat política. «Des d'ERC estem convençuts que no hi ha cap causa política ni cap poble que es mereixi una víctima més». Per aquest motiu, el secretari general d'ERC ha exigint avui a ETA «que deixi de matar a Catalunya i a tot arreu». Ω

L'efecte bumerang

JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA

«El decadent diari del fabricant de sabons d'olor senyor Luca de Tena està realitzant una campanya contra les aspiracions autonomistes de Catalunya. No és d'ara que l'«Abc» es mostra anticatalà. El mal li ve de lluny. En ocasions diverses, el dit periòdic madrileny ha manifestat el seu odi als ideals de la nostra pàtria i a la llengua catalana».

Antoni Rovira i Virgili (1919)

Tota l'operació anti-ERC i contra la meua persona, ben preparada per perjudicar-ne al màxim la imatge pública, crec que ha acabat aconseguint, a Catalunya, just els objectius contraris que es plantejaven els seus promotors. En comptes, doncs, de marginalitzar i afeblir ERC, l'ha situada al bell mig de l'atenció general, fins al punt d'empetir l'aterratge del «candidato ministerial» en la diada nacional i, alhora, ha provocat que tothom fes pinya dintre del partit i l'atac de la caverna fos percebut per la societat catalana com el que és: una ofensiva contra Catalunya, contra les llibertats i contra el dret legítim a la discrepància. Perquè, a hores d'ara, ningú no pot negar que el PP va contra tothom que no pensi com ell i vol una adhesió absoluta a les seves tesis, sota l'amenaça de la criminalització pública, talment un tribunal de la Inquisició.

Personalment, mai no havia sentit, com ara, una connexió tan gran amb la bona gent d'aquest país que, espontàniament, ha anat donant-me mostres d'encoratjament, solidaritat i felicitació, justament per haver fet allò que els acusadors presentaven com a abominable.

¿A què pot obeir, però, que sigui ara, precisament, que es desfermi aquesta campanya i no en un altre moment? En primer lloc, és una forma clara de càstig cap a un partit democràtic que ha gosat denunciar sense embuts la deriva autoritària, espanyolista i fatxenda del PP i que, a diferència d'altres, no s'ha arronsat a l'hora de defensar que la llei de partits i la il·legalització de Batasuna no sols no solucionaran el problema, el terrorisme, sinó que més aviat contribuiran a radicalitzar i agreujar encara més el conflicte.

Probablement, però, com que la política de mà dura i contrària a la plurinacionalitat sembla adir-se força amb certa cultura política i dona molts vots a Espanya, al govern d'Aznar no li importa ni poc ni gens allò que pugui passar a Euskadi, per dramàtic que sigui. En segon lloc, el creixement electoral que totes les enquestes auguren a ERC, desplaçant el PP a una posició marginal de quarta força, explicaria també el perquè de l'ofensiva. Cal, doncs, frenar-ne l'avenç, com sigui. Finalment, atacant ERC, en realitat també s'amenaça CiU i el PSC davant la possibilitat d'un futur govern conjunt a la Generalitat. Queda clar, doncs, que l'únic partit que preocupa de debò el PP és ERC, conscient que la seva presència en el govern significaria un canvi real i un salt qualitatiu en l'autogovern, la política social i el redreçament democràtic. I com que, igual que els populars, té acords municipals amb CiU, i en té també al senat amb els socialistes catalans, ja tenen el pretext per brandar, davant l'Espanya eterna, l'espantall de l'independentisme i convertir el senyor Zapatero en una mena d'agent almogàver camuflat, per bé que resident a Madrid...

Amb l'excepció de Pujol i Maragall, que fins ara han dut el tema amb intel·ligència

i professionalitat, la resposta de la classe política catalana a aquesta investida ha estat francament decebedora i poruga, com denunciava recentment Lluís Llach. I el seguidisme provincià de la premsa colonial ha adquirit també unes dimensions paoroses. El pànic a plantar cara al PP i a discrepar públicament de les seves posicions ha donat lloc a actituds penosíssimes que, en algun cas, han fregat la delació. El poble català ha pogut veure, clarament, quina és la causa que serveix cadascú. Per això, averse a l'ambigüitat, la claudicació i la reculada permanent, ha agraït que es produís, finalment, un gest de dignitat, en no afluixar, no arronsar-nos, no tenir por del PP ni dels seus mètodes. L'han dita i feta tan grossa que, a causa d'això, les seves acusacions han acabat perdent tota credibilitat. Han fracassat i fracassaran intentant reproduir, calcar, traslladar al nostre país el mateix esquema irresponsable de confrontació que han implantat al País Basc: entramat independentista, persecució dels que no són nacionalistes catalans, etc.

Desconeixedors de la societat catalana, han volgut penalitzar el valor del diàleg i la negociació i han pretès criminalitzar fins i tot institucions culturals tan respectades per tothom com Òmnium Cultural, Universitat Catalana d'Estiu, Centre Unesco, Fundació Bofill, Ciemen, Noves Bases de Manresa i el setmanari El Temps... El tret, doncs, els ha sortit per la culata i la situació se'ls ha girat ja, clarament, en contra seu. La reacció positiva de la gent s'ha manifestat, amb una majoria rotunda, en enquestes a La Vanguardia i a E-notícies, en cartes als diaris, trucades a les ràdios i a les seues d'ERC, correus electrònics i salutacions efusives al carrer. El divorci evident entre allò que pensen la majoria de persones i la posició de les cúpules polítiques ha fet que, a poc a poc, els altres partits hagin hagut d'anar rectificat i matisant les seves declaracions inicials, del tot arrenclades amb la notícia signada per un periodista inexistent, amb nom fals, doncs, i sense citar mai les fonts d'informació, en un diari de tanta tradició democràtica i catalanista com l'«Abc»... i enfront d'ERC, el partit que sempre ha defensat el diàleg, la pau, la llibertat i la dignitat! És hora de recordar que, gràcies a ERC, Terra Lliure ja no existeix i el dret a la independència es defensa només per la via política.

Quan, ara farà dos anys, els carrers de Catalunya -i només de Catalunya- s'omplien de sang i de dolor de forma anginant, durant quatre mesos seguits, no ens vam conformar a encapçalar manifestacions de rebuig al terrorisme, donar el condol a les famílies de les víctimes o anar als funerals. El nostre Parlament aprovava una resolució per unanimitat, contra el terrorisme i a favor del diàleg. La gent demanava, a crits, diàleg i negociació, i això és el que, per un imperatiu ètic i polític, vam fer, decididament, amb l'objectiu de contribuir a posar fi a tant de sofriment, procurar que s'acabés aquella escalada de terror i impe-

dir la pèrdua de més vides humanes, al marge de les seves idees. Vam fer l'únic que sabem fer: parlar, argumentar, intentar convèncer. I vam deixar clar que volíem que ETA deixés de matar i això, en aquell moment, volia dir que ETA deixés de matar allà on ho feia: a Catalunya. Mai no se'ns va acudir pensar que voler salvar vides de persones del propi país fos un delicte o un gest insolidari cap a d'altra gent. Només una interpretació barroera o malèvola ho podria interpretar així. És com si haguéssim de deduir que tots aquells que afirmen que «ETA no ha d'actuar enlloc d'Espanya» defensen que sí que pot fer-ho a França...

O, encara, que els que afirmen que no es pot dir que «no volem que ETA atempti a Catalunya», en realitat, allò que reivindiquen és que sí que volen que s'hi mati! En fi, només en un cervell malaltís pot florir la idea que algú és partidari o no de la mort, segons el territori on es cometi l'atemptat...

D'altra banda, siguem seriosos. ¿Què se suposa que hauria d'haver fet jo, representant d'un partit independentista català: parlar en nom d'Espanya? ¿Amb quina legitimitat democràtica, quina autoritat moral, quina credibilitat política ho hauria pogut fer? Que el president Aznar, doncs, en comptes de fer-se l'homenet intentant d'alliberar l'Iraq, abandoni la incompetència que ha demostrat fins ara per posar fi al terrorisme d'ETA en tot el territori de la seva responsabilitat, canviï de mètodes, busqui sortides que salvin vides humanes i no vagi només a la cacera del vot i no criminalitzi els esforços d'aquells que volem allò que tothom reclama: viure en pau i en llibertat, parlant, dialogant, negociant... Vam condemnar el terrorisme, com sempre, però ens vam esforçar també a trobar solucions útils. Això és el que vam fer nosaltres. Els altres, sobretot el PP, han d'explicar què han fet ells i què han aconseguit per posar fi al terrorisme, a Catalunya i a Espanya. ¿I si les meves gestions, parlant amb Otegi, però també amb tanta altra gent, haguessin fet possible que, d'un any ençà, no hi hagi hagut cap atemptat a casa nostra, amb l'excepció dramàtica de Santa Pola, si així fos, què he de fer? Lamentar-ho? ¿M'ha de saber greu que no hi hagi hagut assassinats al Principat? Doncs no me'n sap. Al contrari!

Jo vull per a Espanya i per a tots els pobles de l'Estat, començant per Euskadi, allò que ja tenim a Catalunya des de fa un grapat de mesos: ni una sola mort per atemptat d'ETA. Si he ajudat a impedir la mort d'una sola persona, per allunyada que potser pugui estar de les meves idees polítiques, ja dono per bo tot el que he fet, malgrat el linxament públic que he patit des de l'espanyolisme reaccionari i els seus ingenus escolanets nostrats. ¿O és que potser hauré de penedir-me també d'això? Per dignitat, ja n'hi ha prou!.

Josep-Lluís Carod-Rovira.
Secretari general d'Esquerra Republicana
(ERC) carod@esquerra.org

Calla, poble, calla

JOSEP-MARIA TERRICABRAS

Quan, fa vint-i-cinc anys, es va voler legalitzar el franquisme, Adolfo Suárez va encarregar una cançó neta que deia «Habla, pueblo, habla». Hauria estat normal que ningú s'hagués cregut res, però els partits polítics i gent de bona fe van mirar de dir-hi alguna coseta.

Amb vint-i-cinc anys n'hi ha hagut prou i de sobres per veure que aquella musiqueta servia sobretot per distreure el personal. De fet, la Constitució i l'Estatut que van entonar els espanyols no es fan servir per defensar amb contundència les llibertats, sinó que s'usen de tapadora per prendre decisions autoritàries i ben poc democràtiques.

Qui hauria imaginat fa trenta anys que s'invocaria la Constitució per prohibir les idees i els partits incòmodes? El franquisme i el feixisme són cuques que sempre tornen a treure el cap, sobretot si es bada. I alguns demòcrates baden massa.

Qui hauria sospitat fa trenta anys que un jutge de la democràcia podria prohibir manifestacions pacífiques d'expressió d'idees? Ningú.

Ara el jutge ho fa, i són pocs els que s'alcen i li planten cara.

Fa vint-i-cinc anys es va legalitzar el Partit Comunista, per cert força abans que ERC. Qui hauria imaginat que en democràcia algú podria ser acusat de terrorista pel sol fet de parlar amb qui volgués i de qualsevol color polític?

Qui hauria cregut que, al cap de vint-i-tres anys, encara no s'haurien traspassat a Catalunya totes les competències de l'Estatut, però que, en canvi, s'exigiria amor, devoció i babeig a favor de la Constitució i dels òrgans de l'Estat que la incompleixen?

Tinc unes ganes enormes de posar-me a organitzar manifestacions sense parar a favor de la llibertat, la tolerància i el diàleg; a favor de la sobirania a Euskadi i a Catalunya, per començar; a favor dels sense papers, dels aturats i dels treballadors precaris, de les víctimes presents i futures del fracàs escolar; en contra dels inquisidors que espion qualsevol gest i qualsevol paraula per mal interpretar-la; en contra dels que es pensen que una majoria electoral ja ho legitima tot.

Aquell «Habla, pueblo, habla» dels franquistes era un sarcasme. Els seus successors han entès bé que el missatge era «Calla, pueblo, calla». Potser tenen raó els argentins desesperats quan criden contra els que els manen «¡Que se vayan todos!» Els que escurcen les llibertats i els drets de la gent són uns miserables. I els que ens ho mireu, i no hi fem res, en som còmplices.

Josep-Maria Terricabras.
Filòsof i membre de l'IEC

Rondalla sobre les converses criminalitzades d'ERC

publicada als Fòrums del Racó Català www.racocatala.com

EL CARRER DE SEPHARAD

Hi havia una vegada un carrer molt brut. Per aquest motiu tots els veïns de les cases es van reunir per veure què feien. Hi havia un veí amb bigotet, que era el president de l'Associació de Festes del carrer, que sempre es volia significar i va dir a la resta, amb un to molt solemne:

-Tinc l'única manera possible de solucionar el problema!!!

I va començar a parlar, bla, bla, bla, bla, ... però no deia res d'efectiu i cada vegada feia servir un to més crispat per acabar dient:

-Això, només es pot solucionar així com jo he dit i qui pensi el contrari és que no té cap intenció de trobar una solució. És més, si no pensa com jo, segur que és un dels que embruta el carrer!!!!

La majoria dels veïns van anar cap a casa seva amb el convenciment de que havien de fer cas a les paraules del senyor del bigotet. Altres, més escèptics van esperar a veure com se'n sortia aquell homenet del bigoti amb les seves «solucions».

En un dels blocs hi vivia un home amb mostatxo promitent, que li costava dir les erres. Fart de veure que no es solucionava res, un dia va decidir agafar una escombria i natejar el seu tros de vorera. Se'n va tornar cap a casa, i no va dir res.

Però un dia, el senyor del bigotet se'n va assabentar del que havia fet el senyor del mostatxo, i es va enfadar molt. Va començar a cridar i a insultar al veí que no havia fet res més que netejar la seva vorera. Tots els veïns, condicionats per les amenaces del home del bigotet, també es van enfadar molt i van acusar al veí dels mostatxo d'insolidari, com si hagués de ser responsabilitat seva netejar tot el carrer i hagués estat ell qui hagués promès a tot el carrer que acabaria amb la brutícia.

I això no és tot el que va haver de sentir el senyor del mostatxo, que no sabia pronunciar les erres, per haver agafat l'escombria, enlloc de fer discursos. Fins i tot alguns dels veïns que vivien al mateix bloc que ell, i es beneficiaven de que hagués passat l'escombria, es van enfadar.

Un home gran, que tus quan parla i sempre ha estat el president de l'escala, li va dir que allò que havia fet no era bo. Un altre veí que vol ser president, amb el cabell blanc i que sembla que baixi d'Arbeca, el va acusar d'immadur i un que té un parlar molt xava i va de «progre» per la vida, li va dir que havia fet una temeritat.

I ja la tenim liada al carrer de Sepharad. Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conté ja s'ha explicat.

Continuarà...

«La vigor d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen» (de Bono). «Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols allò viu pot anar contracorrent» (Chesterton). «El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit» (Gibran). «L'audàcia sense seny és perillosa, el seny sens audàcia, inútil» (Le Bon). Ω

ERC i la il·legalització de Batasuna

Puigcercós vota en contra de la il·legalització de Batasuna i acusa als partits espanyols de no tolerar la diferència

El diputat d'ERC al Congrés, Joan Puigcercós, ha votat en contra de la il·legalització de Batasuna en el ple extraordinari celebrat aquesta tarda a Madrid. La proposició no de llei, que demana al Tribunal Suprem la il·legalització de la formació abertzale, i una esmena d'addició han estat aprovades amb 295 vots a favor (PP, PSOE, CC i PA), 29 abstencions (CiU, CHA, BNG i IU) i 10 vots en contra (ERC, ICV, EA i PNV).

En el seu discurs, el diputat d'ERC ha assenyalat que aquesta mesura «deixa sense referent polític i electoral una part important dels ciutadans d'Euskadi». També ha dit que el silenci davant un atemptat no és un delictes i que, si es crea jurisprudència, també es podria actuar contra els que es neguen a condemnar la dictadura franquista o justifiquen el terrorisme d'estat, en clara referència a PP i PSOE.

Puigcercós ha assegurat també que la il·legalització de Batasuna va en contra de la opinió dels ciutadans del País Basc i que «allò que ni PP ni PSOE van poder aconseguir en les eleccions basques volen aconseguir-ho desgastant un govern i alterant la geografia electoral basca». Finalment, ha insistit en què el rerefons tant de la llei de partits com d'aquesta il·legalització és que «sembla que ni la dreta ni l'esquerra espanyola deixen aire perquè respiri la diversitat nacional, cultural i lingüística».

<http://www.esquerra.org/castello>

Amb les actuals actuacions contra la població civil d'arreu de l'Estat espanyol, ETA reforça el marc espanyol de lluita, l'espanyolització efectiva de l'esquerra abertzale

Sobre la tàctica del PP-PSOE per afeblir el PNB, crec que no els sortirà bé. El PNB és prou intel·ligent i defensa ardorosament i lúcida els interessos de la classe que representa (no com altres, que s'han venut el país) per aconseguir captar les recialles de l'esquerra abertzale, que es troba en un clar i irreversible procés de descomposició (ja abans del 2001). Ara bé, per molt intel·ligent que sigui el PNB, el PP ho és deu vegades més. El PP sí que és un exemple de fer política i d'aconseguir els seus objectius (de vegades, s'equivoca, això és tot) amb tots els mitjans que disposa (polítics, judicials, mediàtics, militars). Ha reunit el millor de les formes de fer del franquisme i de l'ucedisme i les ha donades una capeta no gaire gruixuda d'europèitat.

El que critic al catalanisme és que davant un enemic tan fantàsticament roïn (el PP) no haja plantat cara: la batalla hauria estat fabulosa i hauria passat als tractats de política internacional. Ω

(De fòrums)

Maragall defensa fer una regió europea de l'antiga Corona d'Aragó

El PP l'acusa de promocionar la idea d'una «Gran Catalunya»

AVUI-Lluís Bou
BARCELONA

El president del PSC, Pasqual Maragall, va defensar ahir la idea que els Països Catalans i l'Aragó formin una regió europea que apliqui una estratègia econòmica comuna, aprofitant l'existència d'unes bases culturals i lingüístiques unitàries.

Maragall va fer la proposta en una trobada dels dirigents socialistes de l'antiga Corona d'Aragó, sota el títol precisament De la Corona d'Aragó a la proposta federal, que es va celebrar a les Drassanes de Barcelona amb la presència del president de les Illes Balears, Francesc Antich; el d'Aragó, Marcelino Iglesias, i el secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla.

«La nostra força a Espanya i a Europa és esdevenir una regió europea potent, viva, dinàmica, peça clau de l'arc mediterrani nord-occidental i en la frontissa pirinenca», va afegir el president del PSC.

Punta de llança

Maragall va compaginar aquest projecte per als països de l'antiga Corona d'Aragó, que els altres dirigents socialistes van compartir, amb la idea de fer una aportació conjunta en la renovació del PSOE. Segons el socialista català, els

presidents Antich i Iglesias, Pla i el PSC volen ser «la punta de llança» del nou projecte del socialisme espanyol que lidera José Luis Rodríguez Zapatero, amb el convenciment que tirarà endavant la idea d'una Espanya plural «que nosaltres volem federal». «Però que ens acontentem que sigui viva i diversa, conscient de la seva diversitat, de la història comuna, a voltes tràgica i caïnita, dels seus pobles», va afegir Maragall va diferenciar aquest projecte dels dels nacionalistes catalans, valencians i balears, mentre insistia que a Espanya, quan els nacionalismes xoquen fa falta un altre projecte. El dirigent del PSC va desvincular el PSOE d'aquesta topada, i va qualificar d'interessada la identificació que alguns partits fan entre el socialisme espanyol i l'estratègia del PP. El president del PSC va criticar també CiU, afirmant que el «nacionalisme conservador» sempre ha estat poruc de plantejar una proposta lleial i constructiva per a Espanya, que va recordar que al seu entendre ha d'incloure un Senat plurinacional.

El portaveu del Grup Popular al senat, Esteban González Pons, va qualificar ahir el projecte de Maragall respecte a l'antiga Corona d'Aragó de «Gran Catalunya», mentre es mostrava preocupat pel «front catalanista que s'ha obert dins del PSOE» i la falta de model territorial de Zapatero. Ω

L'antifeixisme a Mallorca. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI: la qüestió nacional)

Lluita constant en defensa de la llengua catalana!

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

“La llengua catalana no assolirà el pes que es mereix fins que no sigui reconeguda com a oficial dins el marc d'Europa. És necessari que el Parlament balear prengui noves iniciatives en aquesta direcció” (Diari de Balears)

Qui millor ha definit l'èxit de la VIII Diada per la Llengua i l'Autogovern ha estat l'editorial de Diari de Balears de dia 19-V-02, quan deia, entre moltes altres encertades reflexions: “La Diada per la Llengua o l'Autogovern fou ahir un clam en defensa del fet insular i del reconeixement del català a la Unió Europea l'any 2004. També va ser molt bell escoltar ciutadans magribins, senegalesos, romanesos, canadencs o danesos parlant el català i demanant als illencs d'arrel que els ajudin a perfeccionar el coneixement de l'idioma de la seva terra d'adopció. I fou molt emocionant veure el secretari general d'UGT, Llorenç Bravo, fent un discurs en català i cridant a la integració tots els castellano-parlants. Ara toca als polítics recollir aquest testimoni i incidir-hi al màxim perquè aquest anhel sigui una realitat. Les Balears no seran un autèntic autogovern fins que Madrid no hagi reconegut, dotat de contingut i compensat el gran entrebanc que suposa el fet insular. I la llengua catalana no assolirà el pes que es mereix fins que no sigui reconeguda com a oficial dins el marc d'Europa. És necessari que el Parlament balear prengui noves iniciatives en aquesta direcció. La fe en l'autogovern avança dia rere dia i, malgrat el pessimisme d'alguns, el prestigi social del català no ha deixat de créixer els darrers anys. Les perspectives són, en el seu con-

junt, bones. Però és necessària més fermesa i incrementar les accions a la UE. L'any passat el Govern balear va ser sensible a les peticions de la setena diada i el president Antich va anunciar un pla de xoc en defensa del català que s'està duent a la pràctica. S'ha d'esperar que una bona part de les demandes d'enguany també sigui igualment atesa. L'Obra Cultural Balear demostrà ahir un cop més el seu poder de convocatòria. Va ser una concentració lúdica, però d'un fortíssim sentiment reivindicatiu. I el més important és l'alta participació de gent jove. De cada pic és més palesa la seva empena per defensar i potenciar l'ús del català”.

Manifest en defensa de la llengua catalana i l'autogovern

Per a fer possible aquest èxit aclaparador molts d'intel·lectuals de les Illes, partits polítics, sindicats i les més diverses organitzacions culturals i professionals han fet sentir la seva veu. Dia 16-V-02, qui signa aquest article publicava un manifest en defensa de la llengua catalana i l'autogovern fent una crida a la participació ciutadana en aquesta VIII Diada. Potser sigui interessant per als nostres lectors recordar alguns aspectes de l'escrit publicat en El Mundo-El Día de Baleares:

“La propera Diada per la Llengua i l'Autogovern serà el 18 de maig vinent. Els mitjans de comunicació més diversos destaquen les declaracions fetes per Antoni Mir, president de l'Obra Cultural Balear (OCB), dient que la VIII 'obrirà l'any més calent i reivindicatiu de mobilitzacions populars'.

“La VIII Diada per la Llengua i l'Autogovern, organitzada per l'Obra Cultural Balear serà el punt de partida de quatre grans campanyes en favor del reconeixement de la llengua catalana en l'àmbit internacional; de l'ús social de la llengua catalana: 'De tu a tu, sempre en català!'; de la integració dels

Núria López Chicano, filla de l'autor d'aquest article i de la coneguda militant antifeixista Margalida Chicano era a l'avantguarda de la lluita en defensa del català en la Diada de l'any 2001.

nouvinguts en la llengua, la cultura i la identitat pròpies de les Illes Balears: 'Integrar-se és conèixer, usar i estimar el català!'; de la consecució de la màxima quota competencial a l'Estat espanyol a la UE: 'Pel ple autogovern i el reconeixement de la insularitat!'.

“La celebració de la VIII Diada marcarà, doncs, un any decisiu per a les forces progressistes de les Illes i per als defensors de la nostra cultura. La gestió feta -en molts d'aspectes extremadament positiva- pel Pacte de Progrés no acaba de convèncer molts dels sectors que li donam suport. La línia de demanar a les institucions una implicació encara molt més efectiva en la protecció, manteniment i projecció del català augmenta i es consolida. El mateix Antoni Mir declarava a la premsa palmesana que: 'la Diada serà un toc d'atenció a les institucions i la societat'. Antoni Mir ens explica que el lema 'Ara, encara hi som a temps! (demà podria ser tard)' vol incidir sobre el poder polític per a anar aprofundint en el procés de normalització lingüística i cultural.

“L'Obra Cultural Balear a la Diada per la Llengua del 2001 manifestava que, 'Al cap de dos anys, a mitjan legislatura, hem d'exigir al Govern que faci molt més del que ha fet fins ara, perquè amb un pla de xoc i el compliment d'aquest programa no sabem si la llengua se salvarà, però sense la seva adopció segur que no ho farà de cap de les maneres'.

D'ençà el 2001 s'han fet coses importants però pensam que no basten. És per això que l'autor d'aquest article ha signat el document 'Proclama per l'ensenyament en català' (que abans ja havia rebut el suport de

Josep Massot i Muntaner, Miquel Serra Magraner i Lluís Arola Ferrer, entre moltes altres personalitats de la nostra cultura). En aquesta proclama demanam 'un decret que assegurí que l'ensenyament a tots els nivells i a tots els centres de les Illes Balears es vehiculi íntegrament en català i que tingui en compte la realitat cultural-geogràfica, històrica, literària, etc- de totes les terres de parla catalana. L'aplicació d'aquest decret

s'hauria de fer progressivament, a fi d'evitar traumes, però sense dilacions'.

“Els analistes destaquen la bona labor realitzada pel director general de Política Lingüística Joan Melià i el seu equip de col·laboradors.

Sabem dels centenars d'iniciatives que han promogut per a defensar i augmentar la presència de la nostra llengua dins de la societat, impulsant publicacions, cursos de tota mena, la presència del cinema en català en les nostres sales de projecció, en el còmic, la música, la televisió, el lleure, les noves tecnologies, el comerç... La Memòria de la Direcció General de Política Lingüística és un bon exemple al respecte. Però encara no basta. [...]

“En la presentació de la VIII Diada Antoni Mir situava a la perfecció la complexitat de la tasca de la nostra supervivència cultural. És per això mateix que la Diada d'enguany vol ser una crida a la responsabilitat de les institucions en la lluita per a la plena recuperació de la llengua. La magna demostració cívica hauria de servir per a crear les bases de la manifestació del mes d'octubre per a ampliar el nostre autogovern. També s'explicaran i impulsaran els punts essencials per a la necessària integració lingüística dels immigrants.

“En un moment molt perillós en el qual la xenofòbia i el racisme avancen arreu -vegeu l'espectacular resultat electoral de l'extrema dreta de Le Pen a França- el cercar camins segurs d'encontre amb els immigrants serà -i és sens dubte!- el gran repte que els mallorquins tenim pel davant.

“Damià Pons, conseller d'Educació i Cultura del Govern Balear, deixava constància d'aquesta problemàtica i de la voluntat política existent quan a la integració dels no catalanoparlants quan escrivia: 'El Govern de les Illes Balears ha d'assumir la funció capdavantera, tant en el sentit d'adaptar el seu funcionament lingüístic intern a les exigències del procés de normalització, com en el d'ac-

PEGUERA

El senyor Barok de Turquia és l'amo de la Joieria Barok al Bulevar 50 de Peguera. Tel. 971.689 136

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA IX LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2002 fins a l'agost de l'any 2003)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

tuar sobre la societat per incrementar la presència del català en l'entorn social i fer possible que els cataloparlants puguin viure, en llengua catalana... De la mateixa manera, aquest entorn social ha de fer possible que els no cataloparlants que viuen a les Illes Balears se sentin atrets a participar en el procés de normalització i a integrar-se lingüísticament en la nostra comunitat, gràcies a l'existència de múltiples vies per aconseguir aquest objectiu adaptades a les diverses necessitats i possibilitats personals'. [...]

'La VIII Diada per la Llengua i l'Autogovern vol ser, a més d'un seriós acte reivindicatiu en defensa de la nostra cultura, un important toc d'atenció a les institucions i societat de les Illes. El lema escollit per l'ocasió [Ara, encara hi som a temps! demà podria ser tard], palesa la urgència d'una resposta adequada als perills que ens amenacen'.

Demanam un decret que asseguri que l'ensenyament a tots els nivells i a tots els centres de les Illes Balears es vehiculi íntegrament en català i que tingui en compte la realitat cultural -geogràfica, històrica, literària, etc. de totes les terres de parla catalana.

També fa uns dies, el Servei d'Informació Cultural de les Illes, organització informativa antifeixista en la qual participa l'autor d'aquest article, impulsava la promoció i difusió de la "Proclama per l'Ensenyament en Català". Fèiem arribar així el material que ens havien enviat els organitzadors de la campanya a milers i milers de persones de tots els Països Catalans. Una forma més d'ajudar a l'èxit de la Diada d'enguany. El material en defensa de la nostra cultura i per un ensenyament totalment en català deia:

Rellançament de la "Proclama per l'ensenyament del català"

Josep Massot i Muntaner, Miquel Serra Magraner, Llorenç Capellà Fornés, Miquel López Crespí, Lluís Arola Ferrer, Gabriel Oliver-Biel Majoral, Rosa Calafat Vila, Cecili Buele Ramis i nombroses personalitats i entitats dels Països Catalans signen la "Proclama per l'ensenyament del català"

Proclama per l'ensenyament en català

"Sabem que vivim una situació delicada, però també que el redreçament de la llengua catala-

na és possible i que és ineludible prendre les mesures mínimes immediatament. Ara es dona una situació favorable per emprendre aquestes mesures, amb el pacte de progrés al govern, ja que tots els grups que en formen part han manifestat la necessitat de normalitzar el català.

'És imprescindible normalitzar l'ensenyament de les Illes Balears amb vista a un futur pròxim i llunyà; i la normalització que sempre han reclamat les forces cíviques és un ensenyament plenament en català.

Emparant-nos en la situació de l'ensenyament al Principat de Catalunya, constatem que és possible legalment i realment fer un ensenyament d'aquest tipus (fet bàsic, encara que no suficient per a la integració dels no-cataloparlants i per a la no desintegració de la comunitat lingüística catalana).

'Per tot això apel·lem a la voluntat de tots els individus i col·lectius i demanam un decret que asseguri que l'ensenyament a tots els nivells i a tots els centres de les Illes Balears es vehiculi íntegrament en català i que tingui en compte la realitat cultural -geogràfica, històrica, literària, etc. de totes les terres de parla catalana.

L'aplicació d'aquest decret s'hauria de fer progressivament, a fi d'evitar traumes, però sense dilacions.

ho podeu signar a:

<http://www.mallorcaweb.net/ociolinguistica/principal.html>.

Com molt bé explicava l'editorial de Diari de Balears de dia 19-V-02 comentant l'èxit de la Diada d'enguany: "De cada pic la justa causa d'una llengua en perill de marginació troba més adeptes. I els que comencen a ser sensibles a aquest fet són els immigrants. Per part dels defensors de la llengua catalana troben activitats culturals i formatives que els obren les portes i els volen ajudar. Això és importantíssim. El català és a les Balears una llengua cada vegada més oberta. S'han de deixar de banda pessimismes i escampar al màxim el respecte i l'estimació per l'autogovern, que sempre seria coix sense la presència de la llengua com a element integrador. I després de l'èxit d'ahir, cal felicitar l'OCB per la seva feina actual i de dècades. Sense aquells pioners que començaren la tasca de defensa del català durant el franquisme, ara no es recollirien els fruits que es van assolint i que es van potenciant any rere any". Ω

Història d'una fotografia

La lluita per la llibertat a les Illes: les pàgines de cultura del diari Última Hora

En el número 40 de Nostra Paraula (novembre de 1985), Lila Thomàs (que aleshores, juntament amb Francesca Bosch i molts d'altres militants, havia romput amb l'herència política del carrillisme) escrivia, fent-se ressò del final de les pàgines culturals d'Última Hora: "Al·lotets, posau-vos de dol... hem de plorar la desaparició d'un amic, un amic dominical, que ens donava noves d'això que en diuen "cultura"... La nostra revista, que sovint ens serveix per acomiadar companys que desapareixen, avui també ens serveix per dir un 'adéu'".

Era l'acomiadament al suplement que coordinava Antoni Serra. Aquest important suplement cultural havia començat a publicar-se a principis dels vuitanta i deixà de sortir a principis d'agost

de la PIMEN-, Joan Ensenyat, Monxo Clop, la periodista Gina Garcias...).

A "Cultura" jo m'encarregava de les entrevistes amb els intel·lectuals catalans; més de cent entrevistes amb els escriptors més importants del moment. En certa mesura, aquesta important eina cultural posada al servei del nostre recobriment nacional comptà amb un ampli ventall de col·laboradors que anaven des d'un culturalisme moderat al socialisme i al comunisme marxista revolucionari. Però el que ens unia era sobretot una concepció comuna del paper de l'intel·lectual lluny sempre del reaccionarisme feixistoide i de l'escapisme actuals. El compromís de l'intel·lectual amb el seu temps i amb el seu poble era per a nosaltres, com ho havia estat vint anys enrere,

Intel·lectuals que escrivien a les pàgines de cultura d'Última Hora: Miquel Rayó, Antoni Serra, Jaume Llabrés, Palau i Camps, Josep Rosselló, Miquel López Crespí, Carles Manera, Miquel Ferrà Martorell, Ferran Lupescu, Joan Manresa, Jaume Corbera, Bonet de ses Pipes i Mateu Morro... (entre entre molts d'altres).

de 1985. Record que, a finals dels seixanta, ja havia col·laborat a les pàgines culturals de l'Última Hora. Em referesc a la secció "Letras" que coordinà el fundador de la Llibreria l'Ull de Vidre, Frederic Suau. Allà hi escrivíem Josep M. Llompard, Carlos Meneses, Damià Ferrà Pons, Josep Albertí, José Luís Giménez-Frontín, Juan Marsé, Francesc de B. Moll, Frederic Suau, Jean Schalekamp, Colau Llaneres, etc. Després (començaments dels setanta), vaig estar un temps enviant els meus articles al suplement cultural del Diari de Mallorca, que dirigia Xim Rada. Allà va ser un vaig conèixer el recordat Paco Monge (i també el gran poeta de Campos: Damià Huguet) i vaig establir coneixença amb Cristòfol Serra, Jaume Vidal Alcover...

Foren anys en què combinàvem els escrits que sortien a la premsa "oficial" amb els de la premsa clandestina. Concretament vaig escriure la major part de la meua obra periodística en les publicacions comunistes Democràcia Proletària (en la fundació de la qual jo havia participat juntament amb Mateu Morro, Josep Capó -l'actual cap

quan començàvem a escriure, el nord que guiava els nostres escrits. Res a veure, doncs, amb el cinisme reaccionari d'un Llorenç Vilallonga o amb el feixisme militant d'un Joan Estelrich. No és estrany que els menfotistes fessin un alè quan deixaren de sortir aquestes pàgines. Ara, quan ja han passat més de deu anys d'ençà que es publicava aquell suplement cultural, voldria -almanco per a la història- deixar constància del nom dels seus col·laboradors. Aquests intel·lectuals al servei de la Cultura (amb majúscules) eren: Pep Gómez, Miquel Rayó, Antoni Serra, Jaume Llabrés, Palau i Camps, Vicenç Sastre, Josep Rosselló, Miquel López Crespí, Carles Manera, Miquel Ferrà Martorell, Ferran Lupescu, Joan Manresa, Antoni Colomar, Valerià Pujol, Jaume Corbera, Aurora Picornell (ara ja es pot dir, "Aurora Picornell" era un dels meus pseudònims), Pere Caravaca, Cosme Aguiló, Bonet de ses Pipes, Mateu Morro, Manuel Claudi Santos, Lila Thomàs... Ω

(Miquel López Crespí)

EP!!!

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

M a l l o r q u í

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.

Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Desè aniversari de les Olimpíades

MANIFEST:

Enguany es compleix el desè aniversari de l'operació repressiva de l'any 1992 en el marc dels Jocs

Oímpics de Barcelona, i que va comportar la detenció de més d'una quarantena de persones de tot l'àmbit català (Girona, Barcelona, València, Ciutat de Mallorca, etc.). Una operació dirigida i executada des dels òrgans de poder de l'Estat espanyol, amb la cobertura del govern felipista i el silenci dels partits majoritaris.

desmantellar les reclamacions sobiranistes, es va aplicar la llei anti-terrorista de manera indiscriminada. La majoria de persones detingudes van ser objecte de maltractaments i tortures, les quals l'Estat espanyol s'ha negat sistemàticament a investigar. Avui, les denúncies estan pendents de resolució al Tribunal Europeu d'Estrasburg. A més, es va mantenir persones a la presó sense judici durant més de dos anys.

Les comarques gironines van resultar especialment afectades per aquella persecució política, però

i el Temps, que no es va afegir al vergonyant pacte de silenci dominant, i la participació activa de molts sectors de la societat gironina van ser determinants en la mobilització de milers de persones sota el clam unànime de «Catalunya vol viure en llibertat».

Aquest mes de juliol del 2002, deu anys després, no volem fer només un acte de reconeixement a les gironines i gironins que van patir directament aquella agressió, ni tampoc celebrar tan sols un acte de record; volem fer un toc d'alerta perquè allò no es torni a repetir mai més, un advertiment que té tot el sentit si tenim en compte la política involucionista i restrictiva que està portant a terme el Partit Popular des del govern de l'Estat amb el suport gairebé total del PSOE i dels dirigents de CiU, de la qual la nova llei de partits n'és un exemple significatiu.

El poble català té dret a construir el seu present i a decidir el seu futur en llibertat i democràcia, i cap poder aliè no està legitimat per a impedir-ho. Ara més que mai, Catalunya vol viure en llibertat!

Regió de Girona, juliol del 2002.

====

Tot el que és clar en els mots, és clar en la vida (Martí i Pol). Les petites bondats, cortesies, consideracions, habitualment practicades en el nostre tracte social, donen un encís major al caràcter que no pas el desplaçament de talents i fites magnífiques (M. Kelty).

L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria (Fichte). Ω

L'objectiu d'aquelles detencions va ser eliminar un moviment popular que havia anat creixent en capacitat mobilitzadora i que, d'una banda, qüestionava determinats aspectes socials del projecte olímpic, i, de l'altra, utilitzava el ressò mediàtic internacional de l'esdeveniment per posar a la palestra pública la reivindicació del dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Per anul·lar les discrepàncies i

també van ser de les que van saber respondre més massivament aquella agressió. La solidaritat, el suport cívic i ciutadà van ser decisius a l'hora d'aturar l'onada repressiva. La feina de l'Assemblea Permanent per a la llibertat dels detinguts -que aplegava prop de cent col·lectius, entre partits polítics, sindicats, ajuntaments i entitats de tota mena-, la professionalitat de mitjans de comunicació com El Punt

Lluís Maria Xirinachs

Lluís Maria Xirinachs, que va ser senador entre 1977 i 1979 i candidat a Nobel de la pau, es va declarar ahir «amic d'ETA i Batasuna».

«I si em fiquen a la presó, que m'hi fiquin», va afegir en un acte independentista al Fossar de les Moreres. Va afirmar que ETA «no tortura, i encara que posa bombes, avisa», com va passar a l'atemptat d'Hipercor. També va comparar els etarres amb els defensors de Barcelona el 1714, perquè aquests «van lluitar pel seu país amb les armes».

En aquestes declaracions veig uns aspectes positius i uns altres de negatius:

POSITIVES:

-Coratge a totes per plantar cara al neofranquisme descarat i llefiscós del PP.

-Trencar la dinàmica criminalitzadora d'aquests nazis contra l'independentisme.

-Denunciar les tortures i sadismes del PP.

-Dir que ETA sol avisar dels atemptats i que, implícitament, el Govern utilitza la població civil espanyola com a escuts humans per raons de patrioterisme espanyolista feixista i fins i tot d'electoralisme abjecte.

NEGATIVES:

-La població civil difícilment entendre això que diu en Xirinachs. I hauríem de plantejar batalles guanyables. El colpisme mediàtic, la premsa esbirra del PP, el crucifixaran, si els interessa propagandísticament.

-No és bona tàctica defensar -i menys gratis- els caps quadrats terroristes d'ETA. El model Bata-

sunà no sols no és democràtic sinó que a més és inviable a ca nostra (gràcies a Déu).

-La comparació amb els defensors de Barcelona no em pareix gaire encertada. Les guerres, quan es perden, generen guerrillers, els quals, si queden aïllats, no tenen més remei que degenerar en bandolerisme. És el que passà amb els maulets, amb els maquis i amb els etarres.

-Començar per crear un moviment guerriller tercermundista i d'extrema esquerra sense majoria social és un greu error que duu a aquests culsdesacs com el que ara veiem amb ETA. L'infantilisme gauchista que corca a ca nostra l'independentisme encara no ha après aquesta lliçó i és menester de repetir-los-la infatigablement, si volem prevenir catàstrofes. Primer la majoria social i després es crea democràticament un exèrcit regular amb declaració d'independència: això té pes jurídic internacional. Crear una guerrilla sols convulsiona i fa pagar al poble una enormitat de sang inútil. Per tant, és una tàctica criminal. Ramon Muntaner.

«La vigor d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen» (de Bono). «Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols allò viu pot anar contracorrent» (Chesterton). «El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit» (Gibran). «L'audàcia sense seny és perillosa, el seny sense audàcia, inútil» (Le Bon). Ω

Apunts per a la nostra història menuda

24 juny 1618: Miquel Socies de Tagamanent, de Montuiri, compra en pública subhasta una quarantena de terra de Sant Joan propi de Sebastià Amengual alies Sicilo.

6 octubre 1609: Miquel Socies de Tagamanent ven un censal a la seva esposa Margalida Fiol segons acta del notari Joan Oliver.

20 abril 1892: El bisbe de Mallorca, el valencià Jacint M Cervera, cedeix en usdefruit una part de l'antic convent de sant Francesc a la congregació de filles de la misericòrdia, terciàries franciscanes que en dit any tenen per superiora general a Sor Viridiana Rigo i Rigo.

(Apunts presos pel cavaller Estades de Moncaira) Ω

Cal donar un nou impuls a la cultura popular

Hi ha una sensació generalitzada de decepció pels escassos avanços realitzats en el tema de la normalització lingüística. N'hi ha prou repassant les cartes al director que publiquen els diaris per adonar-se'n. Cartes escrites per persones que se lamenten del retrocés de l'ús social de la llengua catalana a les nostres illes.

Que passa perquè existeixi aquesta sensació de retrocés de l'ús social de la llengua? En el camp de la comunicació (ràdio i televisió) la

utilització del català és exigua. I d'avortar l'ús de la nostra llengua en els mitjans de comunicació, se n'encarreguen tots: institucions, polítics, illencs pobres d'esperit, especuladors, mercaders...

En el camp de la política, ens trobam en casos com el de Calvià, on els han furtat la possibilitat de recepcionar la TV3 a canvi de poder connectar una televisió municipal que, en la majoria de temps d'emissió utilitza el castellà com a llengua vehicular. O ens trobam amb les decla-

racions d'en Jaume Mates, el passat 29 d'agost, a Campos, on de manera decidida declarava les seves idees sobre el tema... Idees per cert, no gaire afalagadores a la nostra llengua, si l'any que ve aconsegueix ser president de lersones audaces, valentes, imaginatives i empendredores que siguin sensibles i conscienciades per la llengua i la cultura. En una paraula, que siguin nacionalistes, vertaders nacionalistes i no cuques molles. Ω

Pere Felip i Buades

OPENING I EL PROBLEMA DE L'ANGLÈS

L'Esclat del cas opening, més enllà de destapar un nou escàndol de corrupció clàssica de proporcions considerables, hauria d'aprofitar-se per obrir un debat dintre de la societat catalana sobre l'ensenyament de l'anglès i, si aquesta llengua ha de tenir, a casa nostra, algun grau d'oficialitat.

La qüestió de fons es planteja en el sentit que la llengua de Shakespeare ha esdevingut de fet (no pas de dret) un dels requisits més importants per poder accedir a un bon lloc de treball, en un mercat laboral molt dur i, a voltes, molt injust. La qual cosa implica que si des dels poders públics es vol garantir (s'ha de garantir amb tots els ets i uts) una autèntica igualtat d'oportunitats, caldria que tant en els cicles formatius obligatoris, en la formació per adults així com en la formació contínua per a treballadors i aturats, l'anglès hi estès present com ara ho està la informà-

tica o fins i tot el català. No pot ser que només els privilegiats puguin tenir accés, a través d'aquestes acadèmies privades, als coneixements de llengua anglesa i, a més a més, encara després molta d'aquesta gent sigui estafada. Cal, des de l'administració, prendre's més seriosament la qüestió dels idiomes i sobretot, de l'anglès.

Catalunya, si vol avançar i progressar de debò ha d'arribar a ser un país autènticament trilingüe, amb una llengua pròpia: el català i dues més - castellà i anglès - que també tinguin un caràcter oficial. En un país turístic i obert al món com el nostre no podem deixar exclusivament en mans privades (d'un mercat molt arbitrari i desorganitzat) quelcom tan bàsic i tan important pel currículum d'un ciutadà com és el coneixement de la llengua anglesa. Ω

JOSEPM. LOSTE i ROMERO

El jovent la força i el futur dels Països Catalans

[tot poble té un passat]

Aquest poble, el nostre, com qualsevol altre, té una història. Una història que els Estats espanyol i francès ens han negat. La història d'un poble de llauradors que lluitaren pels furs i contra el domini senyorial, de treballadors i treballadores que s'organitzaven i plantaven cara a la burgesia i al seu Estat.

La història ens parla de combat i resistència, de catalans i catalanes indòmits i bel·licosos, que lluiten per l'ideal d'una Nació catalana més justa i lliure.

[un present]

Ara vivim en una època d'ordinadors, autopistes i tecnologies al servei d'una minoria. Els polítics que ens governen s'emmirallen en un creixement econòmic sense fre, imposant-nos el silenci i la passivitat davant de les greus catàstrofes humanitàries, culturals i ecològiques de la Globalització neoliberal. El Planeta està dominat per una minoria d'usurpadors que viuen de la misèria de la majoria de persones i pobles.

La crisi de l'Argentina, les pasteres de l'estret de Gibraltar, el genocidi contra el poble palestí, la repressió contra l'independentisme basc... no són fets llunyans sinó la cara i la creu de la mateixa moneda amb la qual estan trinxant la nostra terra (transvasament de l'Ebre, destrucció de l'Horta valenciana...), la nostra identitat (substitució lingüística i esquarterament del català) i els nostres drets (prestació d'atur, treball digne, autodeterminació nacional).

El capitalisme global és l'engranatge mundial de mort i destrucció que amenaça la supervivència dels ecosistemes naturals i de la identitat lingüística i cultural dels Països Catalans. Amb Espanya i França seguirem lligats al capitalisme mundial. Per tant, necessitem la independència per defensar els drets del nostre poble, perquè el control de totes les riqueses (economia, cultura, idioma, infraestructures, ensenyament) i el poder decisorí estigui en mans de tots els catalans i totes les catalanes.

[i un futur]

La lluita ens dona espais de llibertat, a partir dels quals podem seguir avançant cap a un món sostenible, de justícia i dignitat humana. El jovent català hem de recuperar el passat combatiu dels qui ens han precedit i globalitzar la nostra lluita. Cal organitzar-se als barris, pobles i comarques atiant la guspira, la revolta quotidiana contra unes lleis i unes fronteres imposades per la mediocritat de l'autonomisme.

El poeta valencià Vicent Andrés Estellés sentencià que «Allò que val és la consciència de no ser res si no s'és poble», per tant, el jovent combatiu hem de donar vida als Països Catalans perquè aquest és el nostre compromís amb la Humanitat.

El futur és nostre! El combat Maulet no s'atura!

Països Catalans, 11 de setembre de 2002

«El pensament català rebrotarà sempre malgrat els esforços del seus il·lusos enterradors»

Francesc Pujols Ω

agusti@llibertat.com !!*

Adeu

Ell/a dona Gràcies a Deu per no ésser TERRORISTA, sols és MERCENARI, TIRÀ, DÈSPOTA, NEGRER, OPRESSOR, INVASOR, CÍNIC, i... ASSASSÍ de cultures, que no siguin la castellana, clar que altres, encara és poden atorgar altres mèrits, com son, tota la gamma de BOTIFLERS-JUDES i sense cobrar les trenta monedes d'argent, i per donar fe d'això, MILITEN i ho juren a les URNES. veritat tia Maria?

Aquesta es la meua última «batalla» tota la meua vida lluitant contra el franquisme feixista, però ara reconec que és superior a les meues forces que també hagi de lluitar contra els amics.- Que TRAIIDOR ens anem de farra? No, no és de rebut.

Esta es mi última «batalla» toda mi vida luchando contra el franquismo fascista, pero ahora reconozco que es superior a mis fuerzas que también lo tenga que hacer contra los amigos.

Que TRAIIDOR nos vamos de farra? No, no es de recibo.

Josep Casalta Casesnoves

ALS «JERARCAS» DE L'ATROTINAT «IMPERIO» ESPANYOL

El PARTIT ESPINALTIÀ, en nom i representació de tots aquells catalans que encara servem el civisme i la dignitat necessàries, EXIGIM:

Que es convoqui un ple extraordinari al Congrés dels Diputats de Madrid on, juntament amb tots els partits que tenen representació parlamentària, facin, després de 27 anys, la primera CONDEMNÀ PÚBLICA I EXPRESSA DEL RÈGIM TERRORISTA I NAZI DEL GENERAL FRANCO.

Així mateix, RECLAMEM, en la persona de JUAN CARLOS I, per ésser-ne successor i rei d'Espanya per expressa i única voluntat d'aquell assassí, que en nom i representació dels nazis que acompanyaren el dictador de tan nefasta memòria DEMANI PERDÓ per l'intent de genocidi practicat contra el Poble de Catalunya durant quaranta anys, bo i començant retractant-se pel vil assassinat del Molt Honorable President de Catalunya Lluís Companys i Jover.

En cas de no dur-se a terme aquest GEST COMMUNICATORI públicament, i tenint present que ja ha entrat en vigor la nova llei de Partits Polítics on s'obliga a CONDEMNAR EXPLICITAMENT EL TERRORISME, AIXÍ COM ELS SEUS COL·LABORADORS I ENCOBRIDORS, denunciem davant l'opinió pública que l'estat espanyol no es pas un «estat de dret», sinó un ESTAT TERRORISTA!

PARTIT ESPINALTIÀ*

Barcelona, setembre de 2002

*En conseqüència, ha arribat el moment que els nostres Parlaments convoquin el Plebiscit per la Independència que 51 Ajuntaments els estan reclamant, perquè els catalans votem democràticament la nostra plena incorporació a Europa com a estat de dret. Ω

Provocació

Aquest és el mot que m'ha vingut al cap durant la manifestació de la Diada pel centre de Barcelona.

Cada any hi ha molta policia dins les furgonetes aparcaades als carrers propers al que discorre la mani. També hi ha moltes parelles de la «secreta» caminant per les voreres. Però enguany s'hi ha afegit l'helicòpter de la policia. I no d'aquella manera fugissera que sol utilitzar fent amplis cercles per sobre la ciutat, sinó que feia les seves passades per damunt mateix, rebent les lògiques xiulades per aquest fet. Però el que considero més provocador, i una manca total de respecte, és el fet que quan el cap de la mani ha arribat davant el monument, i anava a cantar l'himne nacional, l'helicòpter s'ha aturat a l'aire, cosa que ha incrementat el soroll que ja de per si genera aquest aparell, i ha impedit que ni tan sols la gent que anava unes quantes fileres més enrera pogués adonar-se com els primers ja havien iniciat el càntic.

Després diran que no entenem com la gent els critica i demanen allò de «fora les forces d'ocupació».

s.

Aquestes provocacions tan canyís són simplement la continuació de les provocacions quotidianes que hem de suportar els catalans cada dia, especialment els qui no treballem a l'ensenyament i no tenim un bon sou.

Almenys trenca l'ensopida rutina de les Diades i, donat que ens recordem tan poc dels nostres màrtirs, «ellos» ens recorden la presó on realment som.

Quasi que els hauríem d'estar agraïts, donada la vehement tendència dels catalans cap al panxacontentisme i la tàctica de l'estruç.

A mi potser em fan més por les Diades rutinàries i somortes (ser independentista per un dia, que és el que fan molts), sense imaginació ni claror mental.

Quant a la provocació, la que més em preocupa no és la dels espanyols, que l'hauríem de tenir clara, sinó la irresponsabilitat indígena a fer l'indi, trencar vidres, espantar àvies i fer de l'independentisme una boira, fumera, somni inviable tenyit de violència i de por, de brams amb consignes estratosfèriques però absolutament impotents, que fan a muntó soroll però sense actes. Fos molt millor actes sense soroll. Actes quotidians, no pas diades simbòliques i decoratives per tranquil·litzar consciències ensopides. Ω

ERP-V-Xàtiva acusa a Rus de menysprear la cultura dels valencians

«annanoticias» <annanoticias@yahoo.es>

Les declaracions de l'alcalde de Xàtiva Alfonso Rus, en què menysprea artistes valencians de la categoria d'Al Tall, han estat contestades amb duresa pel president d'ERP-V-Xàtiva, l'escriptor Toni Cucarella, qui de més a més va participar en dues ocasions, durant els anys vuitanta, en l'equip de programació i coordinació de la Fira de Xàtiva.

Toni Cucarella ha assegurat que les declaracions d'Alfonso Rus «demostran un odi absolut cap a la cultura dels valencians quan menysprea un dels grups més importants i representatius de la nostra música com és Al Tall, i, per extensió, als artistes del nostre País que han contribuït a la dignificació de la cultura dels valencians expressada en la llengua pròpia dels valencians. Les fires del PP, si per alguna cosa s'han caracteritzat és per haver eliminat la par-

ticipació normal dels nostres artistes i per la promoció a ultrança del castellà i de la cultura castellana. Que ell tinga la sensibilitat cultural d'un caragol buit explica les declaracions contra els nostres artistes i contra la nostra cultura en general.

En la justificació que ell imagina cosmopolita quan esmenta Montserrat Caballé o Sara Baras, posa de manifest el seu profund provincianisme de persona radicalment inculta. Alfonso Rus no té ni punyetera idea del nivell de qualitat que tenen la música i el teatre fets arreu del nostre país. Ell és un trist personatge sense cultura que només sap aplaudir com un fava el fem que produeix Madrid per a consum de masses.»

El President afirma també que «no és casual que a Canal 9, l'execrable Nodo particular del PP, no aparega mai ni la música, ni el teatre, ni la literatura que es fan al País Valencià. Sens

dubte perquè la seua qualitat no pot ser valorada per les ments obtuses de la xusma pepera, començant per Alfonso Rus, que no només posseeix un nivell cultural insultant per a una ciutat de la categoria cultural i històrica de Xàtiva, de més a més demostra ser enemic declarat de la llengua i la cultura dels valencians».

«Aquestes declaracions contra els artistes del País Valencià qualifiquen Alfonso Rus com un botifler

consumat i renegat de la llengua i la cultura dels valencians», ha expressat de manera contundent l'escriptor i president d'ERP-V-Xàtiva, afegint que «Alfonso Rus és un personatge pretencios, ridícul i xabacà. Com la «cultura» i els espectacles que porta a Xàtiva. La nostra ciutat no es mereix per alcalde un botifler de tan pobríssim nivell cultural».

Xàtiva, 4 de setembre de 2002

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix pertocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org//tres>.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molta bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180 Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Coneixeria seixantina enamorada de Mallorca i les seves coses. Tel. 657 012 568.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyància a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blancus espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes rei-

vindicatives...que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Tots els colors del verd

Tots els colors del verd
sota un cel de plom
que el sol vol trencar.
Tots els colors del verd
en aquell mes de maig.
Portava el vent la força
d'un poble que ha sofert tant.
Portava la força el vent
d'un poble que ens han amagat.

Tots els colors del verd
sota un cel ben tancat.

I l'aigua és sempre vida
entre muntanyes i valls.
I l'aigua és sempre vida
sota la grisor del cel.

Tots els colors del verd
en aquell mes de maig.

És tan vell i arrelat,
tan antic com el temps
el dolor d'aquella gent.
És tan vell i arrelat,
com tots els colors del verd
en aquell mes de maig.

Tots els colors del verd,
Gora Euskadi, diuen fort
la gent, la terra i el mar
allà al País Basc. Ω

RAIMON

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

ESTE NO ES EL PAÍS DEL TRUHAN

Oye bien forastero,
este no es el país del truhan
De tí sólo depende no sentirte extranjero.
Aquí no puedes portarte de cualquier manera
ni escuchar el consejo bastardo de la ramera.
Yo no te voy a preguntar si eres moro o alemán,
pero si eres hombre y no perro
acepta que estás en el país catalán. Ω

Ràbia Forta

11 setembre de 2002

Santa Pola

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Dia cinc d'agost va ser,
Que a Santa Pola passà,
Un cotxe va explotar,
Desastre gros hi va haver.
Molts de cotxes cremant-se,
Edificis destruïts,
Un nin mort, cinc anys complits,
I un home mort hi va haver.

I tot el poble alarmat,
molta gent se reuní,
Allà hi va acudir,
De Madrid s'autoritat.
Tot aquest fet censurat,
Que de Déu no té perdó,
Sa tan grossa destrucció,
Ningú l'havia esperat.

Els causants d'aquest desastre,
Ho tenen estudiat,
A on poden fer maldat,
Hi sembren la seva imatge.
Duen tota sa avantatge,
Per tenir lliure el camí,
El càstig de l'assassí,
Te poc pes a sa balança.

Deixaran molta tristor,
Entre els morts i ferits,
Edificis destruïts,
Que no tenen solució.
A dins tota sa nació,
Van deixant un mal record,
Duen ells sa bona sort,
Los duen a sa presó.

Les lleis de los drets humans,
Los donaran sa avantatge,
Per això tenen coratge,
Com ho fan els lliures cans.
A pesar que n'hi ha tants,
Que dins això han obrat,
Per dins sa presó han passat,
Menjant bé i dormint blans.

A moltes poblacions,
Que esposen son esperits,
A dins places reunits,
Maleïnt ses grans accions.
Manballetes i sermons,
Que justícia van cridant,
Els que mos van comandant,
A res donen solucions.

Tenen un estat major,
Que a tots los dirigeix,
De molts joves se serveix,
Per cometre tota acció,
Amb cotxes fer explosió,
Matar homes destacats
Que càrrecs han ocupats
A dins sa seva nació.

Han pensat de retirar,
Aquests d'Herri Batassuna,
Per ésser sa soca pura,
De sa maldat que se fa.
El Congrés ho jutjarà,
I traurà sa majoria,
Se cercarà una via,
Per s'organisme aturar.

Sa gent major que avui té,
De setanta a noranta anys,
Se troben ells molt estranys,
De veure el món nou com ve.
Pensant en temps enraré,
Que tanta d'ordre hi havia,
Era poc qui s'atrevia,
Robar llenya per foc fer.

El qui sortia des solc,
Que s'avia establert,
Era molt fort corregit,
Li era acursat es brot.
Ja no botava es llagost,
Ses palanques li acursaven,
Perquè mai més hi tornaven,
Per a ells no hi havia adob.

Llibertat varen donar,
Quan va entrar sa democràcia,
Cada partit proposava,
S'ensenyança recolzar,
Ells volien il·lustrar,
A tota sa joventut,
Aquest resultat ha duit,
Que de ningú et pots fiar.

A milenars ara se'n troba,
Que han sortit advocat,
No ten pots fiar de cap,
Te donen avantatge grossa.
Els euros a tu te roba,
Sempre te donen coratge,
Te pesen amb sa romana,
Que te gastada sa mossà.

A dins Mallorca hi havia,
Una petita presó,
Amb un petit menjador,
Que molts pocs en mantenia,
Petit pati hi havia,
Per poder-se assoleiar,
Per sa finestra mirar,
Sa gent que passejaria.

Sa gent de petit pecat,
Uns mesos el tancarien,
Aquells que un xot robarien,
Sempre foren malmirats.
Aquells que havien obrat,
Matant a qualque persona,
Sa llei a ell no el perdona,
Ells morien augegats.

Ara tot ha canviat,
Han fet nou el seu programa,
Sa considera iguala,
Allà tothom viu mesclat,
Sa presó que s'ha aixecat,
Allà n'hi caben dos mil,
Allà s'hi balla i s'hi riu,
Se viu despreocupat.

A davant ses llibertats,
Que tenen dins ses presons,
Podran formar batallons,
De lladres i de drogats,
De assassins assenyalats,
Que n'hi ha a totes hores
D'aquests que maten ses dones,
Per estar d'elles cansats. Ω

ABANS TOT SIGUEM CATALANS!

(Als confreres de la dreta i també de l'esquerra perquè prenguin candela)

Fugiguem nois o al·lots de baralles de cans:
La monarquia? La república?
Facem entre tots una pàtria justa i rica,
abans de tot i per damunt siguem catalans.

Poc importa ser d'esquerra o de dreta,
importa fer una tasca ben condreta
per a demà nostres fills i nostres nés
orgull tots ells sentim dels nostres fets.

A qualsevol temps
mostrar-nos alegres i contents
de fer part d'un poble feiner i valent.
Sempre tinguem tots present.

LA NOSTRA TERRA,
LA NOSTRA LENGUA,
LA NOSTRA GENT. Ω

Ràbia Forta.

LLENGUA I POLÍTICA. I. RESTITUCIÓ LINGÜÍSTICA

Una llengua no emparada per un estat té escasses possibilitats de sobreviure. La democràcia indirecta sobreviu perquè periòdicament els polítics troben uns quants milions d'incauts, sense gens de memòria, disposats a creure les seves falses promeses. D'aquestes opinions –tan compartides avui– no es pot inferir, però, que la política lingüística que s'aplica a Catalunya i Balears –deixem expressament de banda, de moment, el cas del País Valencià, que Déu el protegeixi– és l'única possible i que, com que és l'única practicable, és immoral criticar-la.

Sempre he pensat –des del temps que el simpàtic Till Stegman va refer els Deu Manaments i els mestres, bons xicots, penjaven el curiós nou decàleg als claustres de les escoles– que l'estratègia de deixar caure tot el pes del conflicte lingüístic damunt l'esquena dels individus és molt equivocada. Els Governos autonòmics català i balear descarten fer una Llei que proclami l'oficialitat única del català en els territoris propis: això –pensen– capolaria l'entranya de la vigent Constitució Espanyola i no els ho comportarien. Resulta, però, que les corresponents Lleis de Normalització Lingüística tenen com a finalitat restituir la llengua, en totes les seves dimensions, als seus parlants. Com que la restitució de la totalitat de la llengua entra en contradicció amb la Constitució, hi ha dues vies possibles –pacífiques– de sortida: una, la seguida fins ara pels Governos autonòmics per salvar la (seva trista) cara –la via de “fer el que es pugui”, que no impedeix, com mostren tant les anàlisis objectives dels experts com l'experiència quotidiana de qualsevol ciutadà, que la llengua entri acceleradament en un estat agònic–, i una altra, que seria la denúncia insistent i constant, tant a instàncies estatals com europees, de la situació d'extrema, salvatge injustícia amb què la contradicció esmentada fustiga els nostres petits països indefensos. Dic *denúncia*, no *queixa*.

Un departament de política lingüística hauria d'exercir, com a primeríssima obligació, el dret de *denunciar* aquest estat de coses. Això si no vol anar a majors, és clar. Descartem, de moment, la insurrecció. A canvi d'aquesta solució extrema podria, per exemple, dedicar part del seu temps a proposar, recordar, inspirar i instruir la resta del Govern sobre assumptes relacionats amb el moll d'os del país –que no és convenient que es confongui amb els interessos dels propietaris dels hotels o dels bancs. Evocar, per exemple, aquella vella via oblidada –però que sempre es pot reprendre–, aquella prometedora Ruptura que no es va voler assumir fa un quart de segle per por dels fantasmes, sortosament soterrats. Proposar refer l'organització d'aquest estat, adaptant-lo a la realitat i deixar que les quatre nacions que el constitueixen pactin lliurament la seva cooperació –la seva federació, en un mot– o la seva separació. Fins i tot, si molt convé, amenaçar de declarar unilateralment la independència. I un cop feta la meditació corresponent, animar-los a tots a actuar en conseqüència.

La restitució lingüística només pot ser resultat d'aquestes activitats *majors*. Dels esforços (?) actuals només cal esperar allò que ja patim: unes perspectives absolutament magres. Ω

Ferran Gall

L'ABC DE LA MANIPULACIÓ

El diari ABC ha tornat a fer un gran servei a l'Espanya imperial. Per contra ha fet molt de mal a la democràcia de tot l'Estat Espanyol en el seu conjunt. El rotatiu dels Luca de Tena ha tornat a intentar criminalitzar (amb tots els ets i uts) al sobiranisme català, progressista i democràtic al 100%.

Aquest centenari mitjà de comunicació de Madrid, un cop més, ha exercit d'element intoxicador –tal com va fer fa uns quants anys amb els

bisbes catalans –, al servei d'un poder molt carca i molt demodé (ultrajacobí), que només pensa, al preu que sigui, mantenir-se en el poder.

En síntesi, que amb l'intent de “satanitzar” un partit modèlic com ERC, que fa molta nosa al pensament únic dominant, el diari ABC ha superat a LARAZON i ha esdevingut l'abc de la manipulació informativa europea. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Himne Nacional d'Hongria

L'himne nacional d'Hongria no és malauradament com molts pensen el poema patriòtic Amunt hongarès, la pàtria et crida del poeta Sándor Petöfi sinó un altra poema que se titula. “Beneeix l'hongarès Senyor”. L'autor de la lletra fou un tal Ferenk Kolesy 1790-1838 i la música és

del compositor Ferenk Ertel. S'estrenà el 1844 al Teatre Nacional de Budapest i l'any 1903 fou adoptat com a himne nacional quan Hongria formava part de l'imperi austro-hongarès com a estat semi sobirà. La primera estrofa d'aquest himne diu:

Beneeix a l'hongarès, Senyor

que l'abundància estigui amb tu
que trobi el seu empar protector
quan s'enfronti a l'enemic
que deixi enrera la brúixola contraria
i vegi el seu blat per fi madur
aquest poble que ha pagat
pel seu passat i el seu futur. Ω

SON FERRER

Fa 20 anys que en Miquel Riera d'Eivissa a qui veiem amb el seu fill, va obrir el Taller Riera al carrer de Girfalc de Son Ferrer. Tel. 971 230315

Fa 2 anys que en Manuel Galvez s'ha associat amb en Joan Carmona per regentar el Forn Fondant al carrer Condor de Son Ferrer. Fa les millors ensaimades de la comarca. Tel. 971 230 891

PALMA NOVA

Fa 3 mesos que en Josep Carena de l'Argentina regenta el Bar del Nova Esport a Palma Nova. Despatxa les pizes, les pastes i el rostit argentí. Tel. 971 678 196

Fa 30 anys que en Miquel Barceló i na Maria Mas regenten la Botiga Art Natura a Punta Balena de Magalluf. Tel. 971 682 269

Fa 30 anys que en Rafel Maiol regenta un lloc de canvi de moneda a Magalluf. Aquests llocs han tancat quasi tots, menys a Palma Nova Magalluf on hi ha molts d'anglesos que no tenen euros. Tel. 971 130 282

Fa 30 anys que n'Andreu Guardiola regenta una botiga de can Planes, primer a la Plaça Gomila, ara a Magalluf. Tel. 971 130 773,

Fa 6 anys que en Joan Suau regenta la Cafeteria Blau Marí a la Platja des Carregador de Palma Nova. Ell i els seus empleats fan les millors tapes i entrepans del terme. És la plantilla més atenta i simpàtica de la contrada. Tel. 971 135 745

Fa 27 anys que n'Antoni Amengual va obrir la Ferreteria Toni a Palma Nova. Tel. 971 680 340

CANT NACIONAL

Amunt, hongarès, la pàtria t'implora.
Ara o mai!

Amunt, que ja ha arribat l'hora!
Volem ser un poble d'esclaus,
o un de lliure?

Toca a fer la tria
de com volem viure!
Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem!

Com a esclaus encara vivim
condemnat.

En les seues tombes, els avantpassats
es revoltent: lliures van viure i morir
i en la terra esclava no poden dormir.

Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem!

Maleïts aquells qui,
quan la pàtria els crida,
no donen per ella, si cal, fins la vida;
aquells qui, la vida, se l'estimen més
que el sagrat honor del poble
hongarès.

Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem!

No la vil cadena, l'espasa lluent
fa brillar el braç
que la branda al vent.
Poble meu, cadena dus
al coll penjada;
vella espasa nostra,
on jaus amagada?
Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem!

Dir-nos hongaresos de bell nou serà
digne de la fama
que antany ens honrà;
la infàmia de segles
del jou que hem patit,
haurem de rentar-la a força de pit!
Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem!

Davant dels sepulcres
on vindran els nostres
nèts a recordar-nos,
elevant els rostres
cap al cel, diran en oració
els noms dels seus avis,
plens d'emoció.
Al Déu dels hongaresos,
li jurem
que el ferro que ens té presos
trencarem! Ω

15 març 1848

Traducció d'Eduard J. Verger

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat Núm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

A la filla d'en Biel
des Pujol d'Algaida

Climent Garau de Llucmajor
Tel. 971 665 336

Jo voldria, jo voldria,
Jo voldria, ja voldré,
Fer un ram de poesia,
Com la lluna de gener.
De flors banques i exquisites,
Jo n'ompliria un pitxer,
De menats de margalides,
Amb floretes d'ametller.

Mon desig fa temps que espera,
Fer un ram tan escollit,
De tany florits de perera,
I d'albarcoquer florit.
Per adornar ta cambreta,
A on estàs meditant,
Amb olor de roba neta,
Que el teu llit n'està adornat.

Els llençols i coixineres,
Que antany tu vares brodar,
Amb branquetes de poncelles
D'un fil que jamai perdrà.
Amb les mateixes agulletes,
Perquè no brodes per jo?
Fent les mateixes floretes,
A la tela del meu cor. Ω